

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„BUĎ VÍTÁNO,
NEJMILOSRDNĚJŠÍ
SRDCE JEŽÍŠE, ŽIVÝ
PRAMENI VŠECH MILOSTÍ,
JEDINÝ ÚKRYTE A NAŠE
ÚTOČIŠTĚ, V TOBĚ MI
NADĚJE SVÍTÍ...”

(DEN. 1321)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2020
15. ROČNÍK

1

Drazí čtenáři, každý rok jsou na jaře Velikonoce. Někdo si je jenom připomíná, někdo je prožívá a někdo do Velikonoc vstupuje a nechá Velikonoce vstoupit do svého života. Přejeme Vám, abyste přijali tuto radostnou zvěst: křtem jsme se stali součástí velikonočního příběhu. Velikonoce mají být nejen pro nás, ale také o nás. Požehnané Velikonoce!

V „Apoštole“ Vám přinášíme informace o návratu Palladia do Staré Boleslavi a o Mariánském sloupu v Praze. Je důležité a krásné vidět určité události z duchovní perspektivy. Číst znamená doby a děkovat Bohu.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pechar

Úryvky z Deníčku sv. Faustyna:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Palladium a Mariánský sloup	3
P. Jaroslav Brož: Boží slovo není spoutáno	9
Tři inspirace od Vincence Pallottiho	10
Adrian Galbas, SAC: Až přijde Syn člověka ve slávě	15
Nabídka knihy: Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci	16
„Evangelium je dobré poselství...“ – úryvek generálního dekretu ČBK	18
K zamyšlení: Čiňte pokání	26
Rozhovor: Mons. Adrian Galbas SAC	28
Pozvánka do Slavkovic k BM	32
Liturgická vzpomínka blahoslaveného Richarda Henkese	33
Poděkování v roce 2020	35
„Jedině v Kristu“ IV. kongres o Božím milosrdenství	36
Lectio Divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích ..	39

PALLADIUM A MARIÁNSKÝ SLOUP

Drazí čtenáři „Apoštola“, konec roku 2019 a začátek roku 2020 přinesly dvě zajímavé události spojené s Pannou Marií: návrat Palladia země české do Staré Boleslavi a souhlas s obnovením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Je zajímavé, že pěší pouť z Prahy do Staré Boleslavi, spojená s návratem Palladia, začala právě na Staroměstském náměstí u místa, kde se kdysi vznášel Mariánský sloup. Na tomto místě je v „Apoštole“ obvykle úvodní slovo. My vám ale tentokrát přinášíme několik řádků o těchto dvou událostech. Je to totiž svým způsobem také „úvodní slovo“, které – jak věříme – připravila Panna Maria a které by nás mělo vést k zamyšlení a díkůvzdání Bohu, který k nám skrze Pannu Marii neustále přichází jako cesta, pravda a život.

Pojďme touto cestou

Milí poutníci, drazí přátelé, sestry a bratři, sešli jsme se zde ve Staré Boleslavi, abychom uvítali Palladium země české při jeho návratu do svého domova. Vstupujeme do nového roku 2020 křesťanské éry, jak vyjadřujeme slovy „po Kristu“ či „našeho letopočtu“.

Je to rok, kdy si připomeneme 75 let od ukončení Druhé světové války, ale také rok, kdy naše hlavní město děkovalo Palladiu za záchranu a přežití, které si vyprosilo v roce 1938 při pouti Palladia do Prahy. Můžeme říci, že to není první historický návrat Palladia, jak se dnes velmi často v médiích dočítáme, kdy každá druhá událost, větší bouřka či skandál bývají označovány jako první v dějinách nebo zcela nepředstavitelné. Věřím, že většina z vás zná základní data, která se týkají této movité národní kulturní památky, úzce spojené s tradicí korunovačních klenotů jako symbolu české státnosti. O tom svědčí historické záznamy, kdy v 11. století biskup Daniel žádá královskou korunu pro knížete Vladislava a podle tradice právě v tento čas oráč vyoral ztracené Palladium či lépe řečeno Palladium

*Palladium
země české*

uschované sv. Podivenem v zemi staroboleslavské, a to v místech, kde je nyní Palladium uloženo se svatováclavskými korunkami, které posvětil papež František v roce 2015.

Podruhé se na Palladium odvolává biskup Bruno ze Schaunburgu z Olomouce, vyšehradský probošt, kancléř království, když žádá císařskou korunu pro Přemysla Otakara II., synovce sv. Anežky České. Text samotný hovoří o tom, že křtem, který přijali kníže Bořivoj a sv. Ludmila, přivedli naši zem do společenství křesťanských národů Evropy. Po zániku Velké Moravy přechází státnost do Prahy. Tak se umocňuje a roste identita českého státu ve vztahu křesťanského daru, kterým byl mariánský medailon předaný sv. Ludmile arcibiskupem Metodějem.

Kolikrát bylo Palladium potupeno, zcizeno, aby se pak slavně navrátilo. Osudy Palladia jsou spojeny s velkými ale i tragickými událostmi naší země, ať už to byly husitské války, třicetiletá válka, usilovně po něm pátralo gestapo i komunistická zvěř, kdy Palladium sdílí osud uvězněných, internovaných, umlčených. Díky biskupu Janu Lebedovi se v době Pražského jara 1969 mohlo vrátit domů, ale bylo stále uschováváno, aby se ho zlá moc nemohla zmocnit, a v době loupežného drancování našich chrámů v devadesátých letech nalezlo útočiště v trezorech pražského arcibiskupství. Po zdařilé opravě této baziliky vrátilo se domů a jen o pár hodin předběhlo pěší poutníky, kteří se vydali mariánskou cestou za ním. Tento den a tyto okamžiky nového roku mají symbolický význam, skutečně, mohou odpovědět některým kritikům, nepřikládáme korintské slitině magickou moc, že by mohla chránit náš národ, ale dovoláváme se přímluvy Matky Ježíše Krista, pravého Člověka a pravého Boha. Dovoláváme se přímluvy a moci toho, který je, kterého ve slovech „Něco nad námi musí být“ převážná část našich spoluobčanů vyznává jako nejpravdivější skutečnost či nejskutecnější věc. Očekávaný Mesiáš narozený

v davidovské dynastii v prorockém výhledu je nazýván vládcem, Pantokrátorem. Za našeho letopočtu cca 2000 let počítáme běh našeho života od jeho narození. Jeho vláda se měří naším vztahem k druhému, k tomu nejposlednějšímu. Není měřena výškou finančního konta, silou vyjádřenou počtem vojáků a vojenské techniky ani megabity výkonných počítačů. Je to síla lásky, která chce dobro druhého, která přichází a jedná s druhým jako s přítelem. To není jenom shovívavá tolerance, kdy politická korektnost dovolí, aby se jeden nad druhým naparoval, ale hrál přitom komedii úcty a zájmu, jak to známe z každodenního života. Palladium na prsou neochránilo sv. Václava před smrtí, ale ochránilo ho před nadutostí, chamtivostí a krutostí, a tak se stal tento náš vévoda modelem zodpovědné a spravedlivé vlády.

Skutečnost nás učí, že forma vlády se může měnit od knížectví přes království k císařství. S příchodem republiky máme prezidenty, premiéry, ale platí jedno – nebudou-li mít zmíněné vlastnosti věčného vládce a dědice České země, sv. Václava, nebude v této zemi dobře. A proto svěřujeme tuto zem a náš národ do ochrany Palladia a modlíme se za ty, kteří se podílejí na řízení země, aby usilovali o zmíněnou podobu vlády. Nezapomínáme však také, že každý má takovou vládu, jakou si zaslouží, jak říká přísloví země sv. Štěpána. A proto jako nástupce sv. Vojtěcha přicházím do Staré Boleslavi prosit za to, aby svatovojtěšské dědictví, země visegrádu, šly touto cestou. Kéž nám Panna Maria pomáhá! Amen.

+ Dominik kardinál Duka

Kázání kardinála Duky z pouti do Staré Boleslavi, přednesené v noci z 31. prosince 2019 na 1. ledna 2020 v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Strážce Palladia

Minirozhovor s kanovníkem a proboštem kapituly ve Staré Boleslavi, Liborem Bulínem – strážcem Palladia země české.

• Otče, Stará Boleslav je jedno z nejstarších poutních míst v České republice. Do bohatých dějin Staré Boleslavi se určitě zapíše také noc z 31. prosince 2019 na 1. ledna 2020, kdy se po dlouhé době Palladium země české trvale vrátilo do Staré Boleslavi. Co pro vás osobně tato událost znamená a co si od návratu Palladia slibujete – jako kněz a jako Čech?

Návrat Palladia do Staré Boleslavi je úžasná duchovní záležitost. Když jsem převzal Starou Boleslav, požádal jsem otce kardinála Dominika Duku v pražské svatováclavské kapli ve svatováclavské katedrále o část ostatků sv. Václava, který byl tady ve Staré Boleslavi zavražděn. A tak jsem po staletích obnovil staroboleslavský svatováclavský hrob. Musím říct, že od chvíle, kdy byl ten hrob obnoven, se věci začaly posouvat významně dopředu. Kde byly překážky, tam najednou mizely nebo se daly překonat, obejít, vyřešit, a celá situace ohledně Staré Boleslavi se výrazně posunula dopředu. A totéž očekávám i po návratu Palladia, které tady bylo po staletí uloženo, ctěno a putovali za ním poutníci. A teď, když se Palladium země české vrátilo, tak na Staré Boleslavi musí spočívat téměř hmatatelné mariánské požehnání a mariánská ochrana.

Jinak můžeme diskutovat o tom, které z českých poutních míst je to nejstarší, a ohánět se různými archivními zápisy. Já ale můžu poukázat na to, že my máme dokladovaného nejstaršího českého poutníka. A tím je sv. Jan Nepomucký, který před svým mučednictvím vykonal pouť do Staré Boleslavi, aby

P. Libor Bulín žehná Palladiem země české

tady načerpal odvahu a sílu k věrnosti svému arcibiskupovi, k církvi a k rozhodnému slovu vůči mocným tohoto světa: „To prostě ne!“ A chci jen podotknout, že si myslím, že na žádném jiném z českých poutních míst historicky zdokladovaný poutník z konce 14. století prostě není.

• V polovině prosince 2019 jste byl kardinálem Dominikem Dukou ustanoven strážcem Palladia. Co to znamená? Jaké povinnosti má strážce Palladia?

Strážce Palladia neboli kustod je od toho, aby Palladium sřežil, chránil, opatroval a staral se o něj. Pro mě je to něco obdobného, jako když ve starověku byli pasovaní rytíři. Dopadla na ně určitá sláva, ale především určité břemeno povinností. Jednak osobně žít životem důstojným pro rytíře, a jednak být připraven všechny své síly včetně života napřáhnout tím způsobem,

aby to, co jim bylo svěřeno, bylo ochráněno, zachováno a předáno budoucím pokolením.

• V době ustanovení strážcem Palladia jste už ale ve Staré Boleslavi zdárně působil. Můžete říct, od kdy působíte ve Staré Boleslavi, v jaké roli, a prozradit, jak se vám v tak krátké době povedlo obnovit oba staroboleslavské kostely?

Upřímně řečeno mé působení ve Staré Boleslavi se počítá možná na desetiletí, a to od chvíle, kdy mě pan kardinál Vlk jmenoval jedním ze staroboleslavských kanovníků. Tehdy jsem však ještě žil a působil mimo Starou Boleslav. A tak moje přítomnost ve Staré Boleslavi se zužovala na účast a organizaci staroboleslavské národní pouti. Jak plynul čas, moje zapojení do staroboleslavského života neustále rostlo. Například mně bylo líto, když jsem přijel, že jsou staroboleslavské kostely zavřené a že je na vedlejší kolej – tak jak tomu bylo i v minulých desetiletích – postavena bazilika sv. Václava. A tak jsem začal jezdit každou neděli do Staré Boleslavi a postarat se o to, aby v bazilice sv. Václava byly obnoveny pravidelné mše svaté. Potom jsem již jezdit nemusel a tato moje iniciativa přinesla určité ovoce. V roce 2016 mě sem pan kardinál přeložil. Byl to pro mě zrovna jubilejní rok, protože jsem v tomto roce děkoval za 30 let kněžství a 15 let jsem byl farářem v Kolíně nad Labem. Po těch 15 letech bylo dobré, aby se moje kolínská kapitola života uzavřela. Tak jsem přišel do Staré Boleslavi a první, o co jsem se postaral – k překvapení a možná také zděšení mnohých – bylo to, že staroboleslavské kostely byly najednou otevřeny. Bylo možné do nich vstoupit, pomodlit se a podívat se na jejich opravdu zašlou slávu, protože všechno bylo přikryto prachem minulosti a ta původní sláva a lesk staroboleslavských bazilik byla spíše věcí představy než skutečnosti.

• Jak jste naznačil, obnova zdejšího poutního místa se netýká jen oprav kostelů, ale také vytvoření zázemí pro poutníky. Co všechno lze ve Staré Boleslavi vidět a kdy je možné vidět Palladium země české?

Palladium země české je uchováváno v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi. Tam se s ním poutníci i návštěvníci chrámu mohou setkat. Po dlouhé době se opravdu – věrme, že definitivně – Palladium do Staré Boleslavi vrátilo. Je naprosto nutné, pokud má opravdu Stará Boleslav fungovat jako poutní místo, aby nebyly otevřené jenom zdejší baziliky, ale měly také své náležité zázemí. To už se nám trochu podařilo tím, že bylo vybudováno a otevřeno zdejší infocentrum, kde je o Staré Boleslavi a jejích bazilikách možné získat základní informace. V době našeho rozhovoru (únor 2020) se začíná budovat farní centrum za bazilikou Nanebevzetí Panny Marie, které bude sloužit nejenom farnosti, ale také poutníkům. Současně připravujeme poměrně rozsáhlý revitalizační program prostoru kolem baziliky sv. Václava, kde by měly vzniknout výstavní prostory pro konání malých kongresů, ubytování, možnost občerstvení a možnost nakoupit upomínkové předměty. To už je do určité míry možné v současném infocentru.

• Otče, dovolte ještě jednu otázku. 10. června 2019 jste ve Staré Boleslavi žehnal Palladiem země české sochařům, kteří lodí vezli Mariánský sloup do Prahy. Když v lednu 2020 byla v Praze schválena obnova Mariánského sloupu, jaké byly vaše první myšlenky a dojmy, když jste se o tom dozvěděl?

No, naprosto normální, protože tak to má být. Mezi Starou Boleslaví a pražským Staroměstským náměstím, kde má být Mariánský sloup obnoven, je nesmírně

*Sochař Petr Váňa a P. Libor Bulín
s Palladiem země české*

úzká vazba. Na Staroměstském náměstí bylo Palladium země české zhanobeno. Možná, že kdyby někoho napadlo ten Mariánský sloup rozložený na jednotlivé díly vést po Labi a Vltavě, jaksi proti proudu, do Prahy už dříve, možná to také celou záležitost uspíšilo. Ale myslím, že toto je moment, který by měl být zapsán zlatou barvou do českých národních, ale také českých katolických dějin. Že ze Staré Boleslavi, z místa, kde bylo a je uchováváno Palladium země české, vyplula loď s Mariánským sloupem směrem k pražskému Staroměstskému náměstí. Jsou to takové úžasné historické momenty, které člověka povzbudí, ukážou mu, že nakonec vždycky poslední slovo je slovo pravdy: Slovo Boží – Slovo věčné.

• **Děkuji vám, otče, za rozhovor a přeji vám také jménem čtenářů „Apoštola“ hodně darů Ducha Svatého a hodně sil v další obnově poutního místa ve Staré Boleslavi.**

Zaplať Pán Bůh, díky. A zdravím všechny vaše čtenáře.

Přip. P. Wojciech Zubkowicz SAC

Zveme vás k pouti a návštěvě krásně zrekonstruovaných prostor baziliky Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi a k Palladiu země české. Více informací získáte na www.staraboleslav.com nebo na telefonním čísle infocentra 312 313 312. Infocentrum je otevřeno kromě pondělí v době 9.00–12.00 a 13.00–17.00 hodin.

Pokorná a tichá bude vyprošovat milosti všem

Jistě jste v médiích zaregistrovali, že zastupitelstvo schválilo obnovu historické památky Mariánského sloupu na pražském Staroměstském náměstí. Moc děkujeme za podporu a přimluvy!

• **Co to znamená pro mariánskou kamenosochařskou huť?**

Kameny potřebujeme z lodi vyložit na břeh, abychom je mohli při osazování malým autem postupně vozit na Staroměstské

náměstí. Logisticky je to složitý úkol. Sehnali jsme tlačný remorkér, kamiony, jeřáb, ještěrku a v úterý v 9 hod. odplujeme od Karlova mostu. V přístavu Radotín bude probíhat překládka na kamiony a převoz do kamenosochařské dílny v Dobřichovicích. Je to 60 tun kamene, který je potřeba roztřídit a seřadit pro osazování.

• **Kdy se začne stavět a jak dlouho to potrvá?**

Prvním krokem bude dojít na stavební úřad a získat zábor pozemku nutný pro stavbu a vjezd na Staroměstské náměstí a obnovit některé dokumenty. Samotnou stavbu zahájíme vybudováním stavebního zařízení a výkopovými pracemi, které odhalí základy původního sloupu. Ty budou zakonzervovány a doplněny na úroveň současné dlažby náměstí podle schváleného statického

projektu. Pak můžeme začít stavět samotnou architekturu Mariánského sloupu a na závěr jeřábem osadit sloup, hlavici a sochu Panny Marie. Celá tato práce může trvat 4–5 měsíců. Přijďte se podívat, přijďte nám pomoci!

Mnoho lidí nám psalo, jak by mohli pomoci. Vytvořili jsme stránku www.marianskysloup.info, na kterou budeme v průběhu stavby mariánského sloupu přidávat, co je potřeba. V komentářích nebo emailem (info@marianskysloup.info) nám můžete zaslat kontakt a ozveme se v případě potřeby další pomoci. Děkujeme, stavíme sloup pro vás a s vámi!

Petr Váňa,

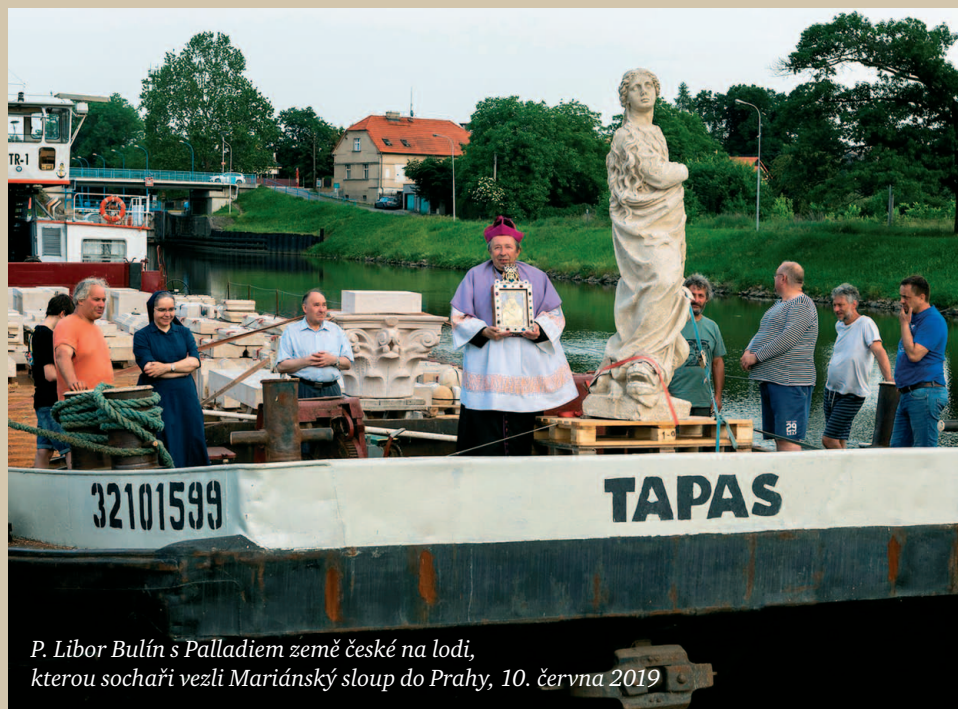
Společnost za obnovu

Mariánského sloupu

(vybráno a převzato ze stránek

www.marianskysloup.info,

29. ledna 2020)

P. Libor Bulín s Palladiem země české na lodi, kterou sochaři vezli Mariánský sloup do Prahy, 10. června 2019

BOŽÍ SLOVO NENÍ SPOUTÁNO

...píše svatý Pavel ze svého posledního vězení v Druhém listě Timoteovi (2,9). Evangelium je Boží dar pro lidi všech generací, protože v něm se nám dává sám Ježíš ve svých slovech, se svou tváří, ve své osobě a s tím, co dělá. Jistě se dá namítnout, že i Ježíš mezi námi byl dítětem své doby. Vyrůstal v Palestině, mluvil aramejsky, používal způsoby vyjadřování, kterým rozuměli tehdejší lidé. A nás od nich dělí už dvě tisíciletí. Je vůbec možné, aby se Ježíšovy požadavky daly uskutečňovat v dnešní společnosti a v současném způsobu života? Nebudu s takovým přístupem vypadat jako člověk z jiné doby? Jako staromilec? Nebo zpátečník?

V církvi se dnes ozývají hlasy, že Ježíšovy nároky dnes opravdu nelze považovat za závazné. Změnily se okolnosti, změnila se mentalita. Je třeba naslouchat Duchu Svatému jinde než v evangeliu. A tím „novým“ hlasem je prý dnešní stav společnosti, požadavky a touhy mnohých lidí současného světa. Na jeden konkrétní příklad upozorňuje ve své poslední knize německý kardinál Paul Josef Cordes. Nedávno se ozvaly hlasy i mezi biskupy, že v duchu evangelia by bylo správné otevřít možnost nového platného manželství těm, jejichž první svazek ztroskotal, a umožnit manželství i lidem, kteří ho nepovažují za společenství jednoho muže a jedné ženy podle biblického vzoru. Jednoduše řešeno, normou, kterou Boží Duch ukazuje dnes církvi, jsou

dějiny, včetně požadavků lidí, které odpovídají jasnému Kristovu slovu v evangeliu. Tento názor se vyskytl v diskusích 2. vatikánského koncilu, když se připravovala pastorální konstituce *Gaudium et spes* („Radost a naděje“). Koncilní otcové jej ale nepřijali. A tak nadále trvá, že hlavním měřítkem křesťanského života je Kristovo slovo zapsané v evangeliu, jak ho ve své dlouhodobé tradici káže a vykládá církev.

Boží slovo nelze spoutat minulostí. Ano, Ježíš přišel na zem a žil jako dítě své doby. Lidský jazyk je jistě vázán na okolnosti, ve kterých se používá. Těžko budeme bez základního zaškolení rozumět řeči arabských nomádů o velbloudech, protože jejich slovník je pro tuto oblast prý bohatý jako v žádném jiném jazyce. Stejně by člověk doby kamenné těžko rozuměl našim diskusím o wifi, tabletech, facebooku, instagramu a podobně. A nepomohlo by ani, kdybychom mu je nějak přetlumočili do jeho řeči. Ježíš ale přišel s poselstvím od Otce, které přesahuje jakékoliv časové a kulturní hranice. Obsahuje tedy vhled do tajemství člověka, který je pronikavý a předbílá jakoukoli dobu a kulturu. Bůh vidí napřed. Ne náhodou se v náboženské představivosti Boží příbytek spojuje s nebem, které je tam někde „nahore“. Toto vyjadřování o Bohu je jistě jen součást náboženské symboliky, a ne fyzické určení jeho sídla. Ale je v něm pravda. Pravda o tom, že náš Otec má „nadhled“ jako pilot v letadle nebo vědec pozorující naši zemi pomocí

vesmírné družice. A tento Boží náhled nám Ježíš otvírá ve svém učení.

Evangelium vskutku není spoutáno, pokud si ho nepoutáme sami, aby nám příliš nemluvilo do života. Způsobů takového věznění Božího slova existuje celá řada: nezájem, s nímž necháme Bibli ležet v knihovně, čas, který mu nepopřejeme, aby k nám v tichu modlitby mohlo mluvit, pýcha, v níž si namlouváme, že já mám přece své

zkušenosti, a evangelium se s nimi nedá sloučit... Ve výčtu bychom mohli pokračovat, ale užitek z toho by byl asi pramalý.

Správnější bude si srovnat hodnoty a svoje nitro. Přezkoumat jasnost své víry. Přesvědčit se, zda já chci přetvářet evangelium, nebo zda mu dovolím, aby ono přetvářelo mě. Pak bude Boží slovo v mém životě vpravdě svobodné a v něm najdu svou svobodu také já.

P. Jaroslav Brož ■

TŘI INSPIRACE OD SV. VINCENCE PALLOTTIHO

Nazývat lidské skutky jménem, kterým je nazývá Bůh

V Osimu v roce 1840 byl otec Vincenc přesvědčen, že stojí na prahu věčnosti, a intenzivně se připravoval, aby svůj život ukončil krásně. Sepsal svou závěť a ustanovil Ježíše Krista za jejího vykonavatele. Je to trochu zvláštní rozhodnutí, avšak pověřovat vykonáním úkolů někoho, koho milujeme, je privilegiem lásky. Jedná-li se o Boha, nic se tím nemění. Ten, kdo miluje, má vždycky pravdu. Práva milujícího nemají hranic. Je-li milovanou osobou Bůh, nabývá tento princip závratného dosahu, ale zůstává platný, protože láska nezná vyhrazené prostory, překonává všechny rozdíly a všechno spojuje.

V roce 1842 zahájil otec Vincenc duchovní cvičení tím, že položil Bohu otázku: „Co ze mě uděláš na těchto svatých exerciciích, které by mohly být i mé poslední?“ (X, 691).

Duchovní cvičení v roce 1842 nebyla jeho poslední, ale myšlenka na Pána, který přichází, byla světcům čím dál bližší. Zaznamenal si také v latině i v italštině něžnou a důvěryplnou modlitbu ke své Matce nejvíce zamilované do Boha: „Neposkrvněná Panno Maria,

do tvých rukou svěřuji svou duši, celý svůj život i svůj poslední den, poslední hodinu a poslední okamžik“ (X, 510).

Přál si, aby poslední den a poslední okamžik byl ten nejkrásnější den a nejkrásnější chvíle jeho života. Přál si být při setkání s Pánem v nejlepší formě a každý den měl být velkým dnem a každý okamžik tou nejkrásnější chvílí, protože každý den by mohl být dnem Páně a každý okamžik počátkem věčného dne.

Myslet na svou poslední hodinu pro něj nebylo nic smutného ani deprimujícího, mělo to naopak pozitivní náboj. Bude to den, kdy si oblékne svatební šaty, a chtěl, aby byly stále krásnější – ani ne tak kvůli sobě, jako spíš pro radost svému Pánu. Chtěl se před ním objevit oblečen do šatů vhodných pro setkání s jeho Králem, který ho uvede do nádhery nebe.

V tom spočívá důvod jeho dlouhých a tak pečlivých zpytování svědomí. Protože chtěl nazývat věci tak, jak je nazývá Bůh, a soudit svoje skutky tak, jak je soudí Bůh. Hrůza z toho, že by mohl omlouvat něco, co Bůh neomlouvá, nebo nazvat dobrem něco, co Bůh nazývá zlem, ho vedla k tomu, že se soudil tak přísně. Jeho morálka se řídila vynikajícím kritériem: nazývat lidské skutky

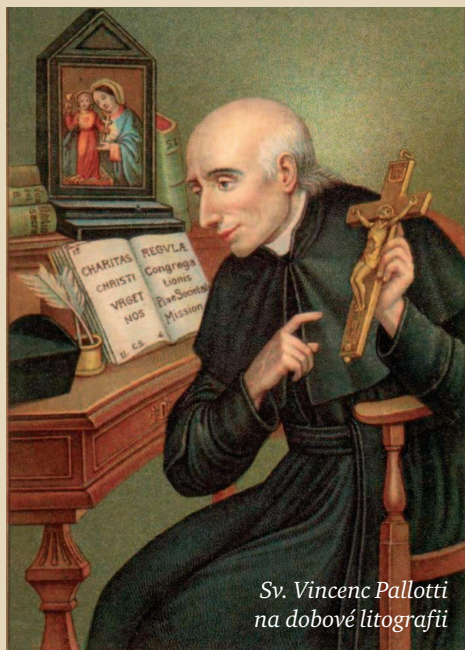
jménem, kterým je nazývá Bůh – bez iluzí nebo autosugescí hledět na své skutky v Božím světle, které ozařuje všechny záhyby, úhly pohledu, pokřivenosti i skryté úmysly.

Oslovilo ho, jak se připravoval na smrt apoštol Pavel. Ve čtvrté kapitole druhého listu Timoteovi se o této přípravě zmiňuje a otec Vincenc jeho téma přebírá: „Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady.“ Avšak slova svatého Pavla jsou pro otce Vincence jen inspirací, je to jako tón, který udává sbormistr, aby se sbor připravil ke zpěvu. A podívejme se na melodii, kterou otec Vincenc na toto hudební téma ztvárnil: „Já už mám prolít v oběť svou krev ve jménu Nejsvětější Trojice, ve jménu Otce, který mě stvořil, ve jménu Syna, který za mě zemřel, ve jménu Duchu Svatého, který na mě milosrdně sestoupil, ve jménu Neposkvrněné Panny a Matky Marie, ve jménu serafínů, cherubínů, trůnů, panstev, mocností, knížat, sil, archandělů a andělů, ve jménu patriarchů a proroků, apoštolů a evangelistů, nevinných a mučedníků, papežů a učitelů, kněží a levitů, mnichů a poustevníků, panen a vdov a všech světců a světic“ (X, 487).

Otec Vincenc zahájil svůj zpěv liturgickým tónem a s rukama pozdvíženými k celému nebi odporoučí svou duši. Ale jak se procesí vine krok za krokem dál a dál, podobá se odporoučení duše spíše triumfálnímu průvodu.

Pak se světec vrací k citaci svatého Pavla, ale obměňuje ji svým tak milým způsobem: „Nebojoval jsem dobrý boj, svůj běh jsem pokazil, víru jsem nezachoval, a přesto je pro mě připravena koruna milosrdenství, kterou mi dá Pán, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy“ (X, 488).

V roce 1847 se myšlenka na smrt dotkla otce Vincence tak silně, že stanovil pokyny pro svůj pohřeb: „Nejsem hoden církevního pohřbu, ale chce-li mi jej Bůh pro své nekonečné milosrdenství dopřát, prosím, aby

*Sv. Vincenc Pallotti
na dobové litografii*

moje tělo bylo pohřbeno u San Giovanni Decollato v jednom z hrobů určených pro odsouzence, kteří, jak doufám, se už modlí za mé obrácení“ (Lett. 1399).

Přednost lásky před zákonem

Těžištěm Pallottiho spirituality je apoštolský život. A ten je založený na nadšení, jež se rodí z lásky. Přinucení ani návyky v ní nemají místo. Otec Vincenc proto nahradil obvyklé řeholní sliby úplným zasvěcením celé osoby. Sliby pro něj nejsou závazkem uzavřeným v minulosti nebo zákonem schváleným někdy dávno a někým jiným. Sliby člověka zavazují mocí živé, pulsující lásky, která je stále aktuální realitou.

Pallotinské zasvěcení se vyjadřuje slovy „odevzdávám, zasvěcuji a obětuji se celý všemohoucímu Bohu a zavazuji se následo-

vat Pána Ježíše Krista. Proto slibuji poslušnost, chudobu, čistotu ...“

Podstatné je tedy zasvěcení osoby, vyjádřené s překypující hojností ve třech synonymech odevzdávám, zasvěčuji a obětuji se (VIII, 254 a 460), což vypovídá o plnosti, radosti a neodvolatelnosti daru.

A znamená to také, že poslušnost, chudoba, čistota, vytrvalost, společný život a duch služby nejsou určovány a poměřovány žádným jiným zákonem než plností lásky, z níž se zrodilo zasvěcení. Mírou slibů je bezmeznost, jediným měřítkem je míra lásky.

Náš světec vyrůstal v účtě ke slibům a sám jich složil nemálo. Když se ale jednalo o to, zda bude mít jeho kongregace sliby, nebo ne, rozhodl se, že je mít nebude.

A otec Vincenc to vysvětluje: „Zkušenost ukazuje, že ztratí-li člověk lásku k Bohu, ač se zasvětil Bohu slavnými sliby, nejen že přestává plnit svaté sliby, ale navíc působí škodu své komunitě. A vzhledem k tomu, že Kongregace kněží Společnosti katolického apoštolátu má být místem setkání mezi světským a řeholním klérem, aby se kněží navzájem povzbuzovali k živějšímu konání všech evangelních děl, není dobré, aby měla závazek slibů“ (III, 83 a 90).

Otec Vincenc v sobě nosil tento problém deset let. Jasně viděl, jaký druh duší potřebuje pro uskutečnění svého ideálu obnovy a oživení víry, a pozoroval svou vlastní zkušenost. Znal velmi dobře i nauku a disciplínu církve a plně ji přijímal. Šlo mu o čistě psychologický problém. Chtěl, aby členové jeho Společnosti byli stále živí a bdělí. Věřil, že je lepší zříci se slibů a vzdát se morální výhody z nich plynoucí i právní stability a pevné struktury s nimi spojené, než aby někoho nutil zachovávat zákon čistoty, chudoby, poslušnosti, společného života a programu nekonečné slávy Boží, když by v něm samotném už vyhasla láska k Bohu. Jeho

plánem je totiž povzbudit kněze i všechny věřící. Ale co může povzbudit člověka, ve kterém umlkl zpěv lásky k Bohu?

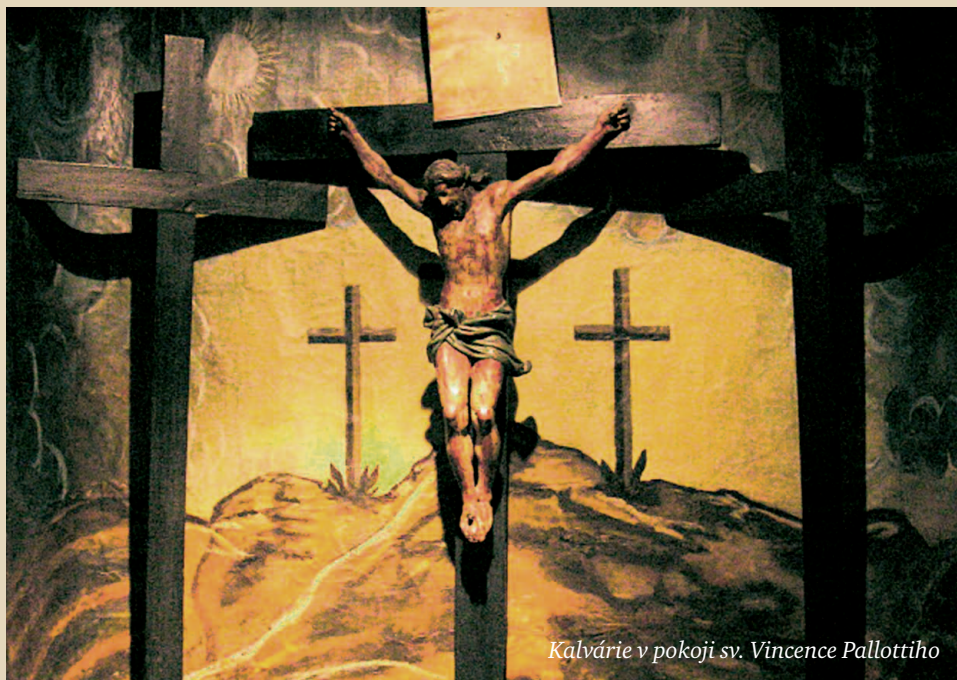
Lidská bída a Boží bohatství

Pallotti vyznává: „Můj Bože, ty víš dobře, že jsem příčinou všeho zla fyzického i morálního, minulého, přítomného i budoucího, a že jsem překážkou všeho dobra. Víš také, že moje hříchy a to, jak jsem neodpovídal na tvé milosti, překonává svou trestuhodností každého jiného hříšníka. Proto by se měli všichni tvorové vzbouřit proti mně a mučit mě všemi možnými způsoby. Ty mi ale pro své nekonečné milosrdenství a pro nekonečné zásluhy Ježíše Krista odpouštíš a zabraňuješ všemu zlu, které jsem vykonal. Můj Bože, mé milosrdenství!“

Můj Bože, po celou věčnost ti obětuji převážnou krev Ježíše Krista, jeho nejsvětější život a jeho nekonečné zásluhy, abys mi laskavě ztrpčil radosti tohoto mého života, jídlo, pití, odpočinek, šaty, a prosím, aby se to stalo tolikrát, kolik je úkonů lásky, kterých jsi ty, můj Bože, hoden.

Můj Bože, věřím, že bych urážel tvé nekonečné milosrdenství, kdybych si myslel, že by nechtělo nebo nemohlo zvítězit nad mou nehodností, a to až do té míry, že mě může dokonce naplnit hojnějšími milostmi, než kdybych byl přímého srdce. Chci ale po celou věčnost s nekonečnou jasností vyznávat, že vzdoruji každému dobru a jsem náchylný ke každému hříchu.

Můj Bože, přestože jsem nečistota sama a jsem plný každého druhu nečistoty, věřím, že bych urážel tvé nekonečné milosrdenství, kdybych si myslel, že na mě nechceš pohlížet, jako bych byl bez hříchu a úplně čistý. Čistoto, nekonečná čistoto mého Boha! Sva-

Kalvárie v pokoji sv. Vincence Pallottiho

tosti, svatosti! Nekonečná dokonalosti mého Boha! Ty mě celého ničíš a jsi celý ve mně a já jsem zcela přeměněn v tebe!“

Sebeobviňování jsou ohromující, ale nemohou se číst vytržené z kontextu, a kontext se týká někoho, kdo by chtěl vykonat všechno dobro, ale jakožto stvoření má své limity a tyto limity nazývá pochybení, zločin. Chtěl by zabránit každému zlu na světě, ale lidé nezávisí na něm a nezachovávají jeho slova, a on se prohlašuje za příčinu všeho zla. Ale nejvíce nás dojíká jeho neomezená důvěra, která se pojí i s každým nejhorším sebeobviněním – čím těžší obvinění, tím výše strmí jeho jistota a tím širší se rozpíná jeho důvěra.

Říká totiž: „I když já jsem nehodnost, ubohost a ničemnost sama, přesto mám za naprosto jisté, že všech devět andělských sborů, všichni svatí v nebi a duše v očistci a sama Neposkvrněná Panna by byli ochotní vzdát se všeho svého věčného bohatství, aby obohati-

li mě, ubohého hříšníka. A protože to nemohou udělat, jsem si jist, že prosí Boha, aby mi udělil nejen milosti, které dal jim, ale i všechny dary rozdané všem tvorům. Můj Bože, jen ty víš, jakému dobru jsem zabránil, kolik duší se neobrátilo, kolik jich nepokročilo nebo se i zatratily mou vinou. A přesto jsem ve své nepochopitelné pýše a marnivosti věřil, že znám dobro, a ještě víc než druhí. Jaký omyl, jaké šílenství!

Znič, můj Bože, celý můj minulý život a dej mi svůj, dej mi život svého vtěleného Jednorozeného. Bože můj, já jsem propast bláznovství a pošetilství, a to se ještě úplně neznám. Můj Bože, nemám ctnosti, mám bídu. Na ctnosti jsem nesmírně chudý, nemám žádnou. Bídy jsem plný až k prasknutí. Můj Bože, mé milosrdenství!“ (X, 179-194).

*Úryvky knihy P. F. Amoroso,
SAC „Z propasti až do nebe“.*

Vlastimil Bláha: PŘIJDU JISTĚ BRZY, AMEN (1996)

AŽ PŘIJDE SYN ČLOVĚKA VE SLÁVĚ

„...a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.‘ Spravedliví mu na to řeknou: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?‘ Král jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.‘“

(Mt 25, 31 – 40)

To je jedno z nejznámějších a nejčastěji komentovaných podobenství v evangeliu. To na jeho základě zformulovala církev tzv. skutky milosrdenství. U příležitosti Roku milosrdenství nás papež František usilovně nabádal, abychom je plnili. Známe je dobře. Skutky tělesné, tedy: hladové nasytit,

žíznivé napojit, nahé obléci, ty na cestách přijmout do domu, nemocné navštěvovat, vězně těšit, mrtvé pohřbívat. To je vždy třeba dělat nejdříve.

Ale jsou též skutky duchovní, a ty jsou ještě důležitější: pochybujícím dobře radit, neznalé poučovat, křivdy trpělivě snášet, ztrápené utěšovat, hříšné napomínat, těžkosti s radostí obětovat a také modlit se za živé i mrtvé! Ty jsou důležitější. „Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?“ (Mt 16, 26). Skutky duchovní je též těžší uskutečnit. Neboť je přece snadnější dát někomu chléb nebo peníze na chléb, než napomínat ty, kteří žijí v hříchu, kteří nepřístupují ke svátostem, ačkoli by mohli. Tehdy můžeme narazit! Lehčí je navštívit nemocného, než utěšit někoho, kdo je v zármutku nebo utrpení. Utěšit ho ne za pomoci banálních řečí a hloupých historek, ale moudrým slovem nebo soucitným mlčením. Lehčí je pohřbít mrtvého, než se zavázat ke stálé modlitbě za živé či mrtvé.

A na konec: skutky duchovního milosrdenství potřebují hlubší katechezi a plnější pochopení. Neboť jestliže rozumíme, co to znamená, abychom někoho, kdo žízní, napojili a někoho, kdo je nahý, oblékli – je daleko těžší pochopit, co to znamená, že máme křivdy trpělivě snášet anebo těžkosti obětovat, a to ještě s radostí!

Prosme Pána, aby nám dával nezbytné milosti, a když je to třeba, i potřebná varování, abychom v této zásadní hodině naší historie stáli na té pravé straně...

Adrian Galbas, SAC ■

Nevadí, že nerozumíš, jenom pilně čti

Posadili jsme se ke stolu a kapitán začal vyprávět.

Od mládí jsem sloužil v armádě, ale ne v posádce. Znal jsem vojenskou službu a nadřízenými jsem byl oblíben jako příkladný praporčík. Ale byl jsem mladý, přátelé také, a naneštěstí jsem se naučil pít, až jsem se nakonec stal na alkoholu závislým. Když jsem nepil, byl jsem dobrý důstojník, ale když jsem si zaval, šest týdnů jsem byl na lůžku. Dlouho mi to trpělo, nakonec mě za drzost vůči nadřízenému, v opilosti, degradovali na vojína na tři roky, s přerážením k posádce. A pohrozili mi ještě přísnějším trestem, kdybych se nenapravil a nepřestal pít. V tom nešťastném stavu, i když jsem se snažil být zdrženlivý, a dokonce jsem se i léčil, jsem se nemohl své náruživosti zbavit. Už mě proto chtěli přemístit do vojenského trestaneckého tábora. Když jsem se to doslechl, nevěděl jsem, co si počít.

Jednou jsem zadumaný seděl v kasárnách. Najednou k nám přišel jakýsi mnich se sbírkou na kostel. Kdo co mohl, dal. Přistoupil ke mně a zeptal se: Co že jsi takový skleslý?

Dal jsem se s ním do řeči a pověděl jsem mu o svém neštěstí. Mnich měl porozumění pro moji situaci a začal: Přesně totéž se stalo s mým bratrem, a hle co mu pomohlo: jeho duchovní otec mu dal evangelium a přísně mu přikázal, aby když se mu zachce vodky, bez váhání přečetl kapitolu z Evangelia. Kdyby znovu zachtěl, aby opět přečetl následující kapitolu. Můj bratr se podle toho řídil a za krátký čas jeho vášeň k pití zmizela, nyní už patnáct let nevzal ani kapku alkoholu do úst. Jednej tak i ty, a bude ti to k užitku. Mám Evangelium, chceš-li, přinesu ti je.

Vyslechl jsem to a řekl jsem mu: Jak by mně pomohlo tvoje Evangelium, když mě žádná moje snaha, ani lékařské prostředky nepřivedly ke zdrženlivosti? Řekl jsem to tak proto, že jsem nikdy nečetl Evangelia.

To neříkej, nesouhlasil mnich, ujišťuji tě, že ti to bude k prospěchu.

Druhý den mi mnich skutečně přinesl toto Evangelium. Otevřel jsem je, prohlédl, přečetl a říkám: Nevezmu si je. Ničemu tu nerozumím. Nejsem zvyklý číst církevní vydání.

Mnich mě dále přesvědčoval, že v samých slovech Evangelia je blahodárná síla, neboť je v něm napsáno, co říkal sám Bůh.

Nevadí, že nerozumíš, jenom pilně čti. Jeden svatý řekl: I když Božím Slovem nerozumíš, běsi rozumí, co čteš, a třesou se. A pijáckou vášň bezpochyby podněcují běsi. Ještě toto ti řeknu: Jan Zlatoustý píše, že místnost, v níž se uchovává Evangelium, odstrašuje duchy tmy a bývá nepřístupná jejich úkladům.

Už si nepamatuji, co jsem dal tomu mnichovi. Vzal jsem od něho to Evangelium, položil jsem je do kufríku k ostatním svým věcem a zapomněl jsem na ně. Po nějaké době přišla na mně chvíle pití, k smrti se mi zachtělo vodky. Rychle jsem otevřel kufrík, abych si vzal peníze a běžel do krčmy. První mně padlo do očí Evangelium a já jsem si živě vybavil všechno to, co mi říkal mnich. Otevřel jsem je a začal jsem číst první kapitolu sv. Matouše. Přečetl jsem ji do konce, ale ničemu jsem nerozuměl. Vzpomněl jsem si, co říkal mnich. Nevadí, že nerozumíš, jenom pilně čti. Nu, uvažuji, přečtu další kapitolu. Přečetl jsem ji a začal jsem rozumět. Nuže i třetí. Jen jsem začal, najednou zazněl zvonek v kasárnách: Na ubikace. Nemohl jsem již vyjít za bránu, tak jsem zůstal bez pití.

Ráno jsem vstal, rozhodnutý zajít na vodku, a říkal jsem si: Co kdybych si přečetl kapitolu z Evangelia? Přečetl jsem ji a nešel jsem nikam. Znovu se mi zachtělo vodky, znovu jsem začal číst a ulehčilo se mi. To mě povzbudilo. A při

Vlastimil Bláha: POSLEDNÍ VEČEŘE (1963)

každém nutkání k pití jsem přečetl kapitolu Evangelia. Čím dále, tím to vše bylo snazší, nakonec, když jsem přečetl všechny čtyři evangelisty, náruživost zcela pominula a pití se mi zprotivilo. A už dvacet let jsem se nedotkl žádného alkoholického nápoje.

Všichni se podívovali nad takovou mojí proměnou. Po třech letech mě znovu povýšili do důstojnické hodnosti, a potom do dalších, až jsem se stal velitelem. Oženil jsem se, ženu jsem si našel dobrou. Získali jsme nějaký majetek a nyní, Bohu díky, pomáháme chudým, podle možnosti, přijímáme poutníky. Už i můj syn je důstojníkem. Je to dobrý hoch.

Poslyš, od těch dob, co jsem se vyléčil z opilství, dal jsem slib, že každý den, po celý svůj život, budu denně číst jedno Evangelium, bez ohledu na jakékoliv překážky. Podle toho se řídím. Když jsem ve službě a mám velmi mnoho práce a příliš se vyčerpám, večer si lehnu a požádám svoji ženu nebo syna, aby mně Evangelium přečetli. A tak vytrvale plním svoje předsevzetí. Z vděčnosti a k Boží slávě jsem to Evangelium opatřil kováním z čistého stříbra a stále je nosím na své hrudi.

Úryvek z knihy „Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci“.

Knihu lze objednat na www.refugium.cz

Evangelium je dobré poselství, nikoli zvěst o vládě a vítězství satana

ÚRYVEK GENERÁLNÍHO DEKRETU ČBK O MODLITBÁCH
ZA UZDRAVENÍ, EXORCISMECH A NĚKTERÝCH S TÍM SPOJENÝCH
NESPRÁVNÝCH PRAKTIKÁCH

„V roce 2010 vydala Česká biskupská konference překlad doktrinální instrukce Francouzské biskupské konference, který měl nejen pomoci osvětlit a prohloubit znalosti problematiky uzdravování rodových kořenů skrze eucharistii, ale také přihlédnout k praxi exorcistů. Nyní dostáváte do rukou závazný text České biskupské konference, který schválila příslušná kongregace Svatého stolce a který zavazuje všechny církevní instituce, ordináře a duchovní na území České republiky.“ Těmito slovy uvádí kardinál Dominik Duka dekret, jehož úryvek vám přinášíme (celý text najdete na www.liturgie.cz). Dekret platí od roku 2020.

III. Pastorační hledisko

...

3. Situace v české a moravské církevní provincii a apoštolském exarchátu

Podrobné analytické zkoumání tohoto citlivého problému v české a moravské církevní provincii a apoštolském exarchátu ozřejmuje situaci, jež by se souhrnně dala popsat takto:

- Neustále roste počet věřících, kteří vyhledávají kněze, někdy také laiky, a žádají, aby byli osvobozeni od posedlosti a ďábelských útoků všeho druhu, způsobených, jak říkají, kletbou a uřknutím.
- Na tyto přibývající žádosti ze strany věřících se někteří kněží, z dobré vůle a s úmyslem přinést útěchu a pomoc těmto lidem, snaží odpovídat tím, že jsou ochotni je přijímat, vyslechnout, požehnat jim a někdy také exorcizovat. Tito kněží ovšem nejednají jednotně a koordinovaně, zasahují různými způsoby, když slouží mše, modlí se modlitby za osvobo-

zení a rozvázání a v některých případech užívají modliteb exorcismu.

- Někdy se modlitby za osvobození pronášejí v kostele před vystavenou Nejsvětější svátostí za účasti lidu, což s sebou nese riziko teatrálnosti a nebezpečí vážného matení prostých věřících. Nezřídka při těchto shromážděních obchází kněz věřící a jednotlivě je žehná Nejsvětější svátostí, přičemž se téměř vždy objevují projevy jako výkřiky, nadávky, klení a podobně, které nemalou měrou znepokojují přítomné věřící, zvláště ty slabší a děti.
- Jindy se takové modlitby odehrávají v soukromých domech a jsou vedeny laiky, někdy také za asistence kněží. Občas se tak děje v rámci veřejných modlitebních setkání, která také bývají teatrální a doprovázená gesty a obřady živíci pověry a fanatismus.
- Ještě větší je počet těch, kteří vyhledávají kněze s žádostí o modlitbu za uzdravení rodových kořenů na základě knihy K. McAlla, *Uzdravení rodových kořenů*.
- Mnohdy se na farách, v řeholních či

v soukromých domech konají modlitby za uzdravení rodových kořenů, především za asistence kněží. Někdy mají tato setkání podobu duchovního vedení či zpovědi, kterou doprovází vypracování rodokmenu daného člověka, který má sloužit ke stanovení příčin jeho domnělých fyzických, duševních či duchovních potíží. Věřící jsou zároveň vyzýváni označit, zda se jeho předkové nedopustili jednání, které uvalilo kletbu na jejich rod a je příčinou výše uvedených potíží žadatele.

- Poté jsou konány modlitby za uzdravení či osvobození a nezřídka i slavné exorcismy, a to i ve spojení se svátostmi. Zde, kromě toho, že to je zakázáno, hrozí nebezpečí, že znalosti ze svátosti smíření budou použity při exorcismu.
- Často jsou pak slouženy mše sv. za uzdravení rodových kořenů s úmyslem, aby pomocí slavení eucharistie byl dotyčný osvobozen od výše uvedených obtíží. Mše sv. jsou mnohdy slouženy opakovaně, dokud nedojde k osvobození dotyčného od uvedených obtíží. Tato praxe má všechny znaky zneužití eucharistie a nese prvky magie. Žádná mše sv. tohoto typu neexistuje, neexistuje žádný církví schválený text takovéto mše sv., protože mše sv. není prostředek k osvobození od Zlého, je to její zneužívání.

Znovu připomínáme, co již bylo řečeno Kongregací pro nauku víry, totiž že „každému věřícímu je dovoleno modlit se k Bohu, aby dosáhl uzdravení“, a zároveň vybízíme a povzbuzujeme všechny věřící laiky a zasvěcené osoby, aby se v každý čas modlili v Duchu Svatém a prosili, bděli na modlitbách a vytrvale se přimlouvali za všechny bratry a sestry (srov. Ef 6,18). Je bezpochyby chvályhodné, když se věřící modlí, jak jednotlivě, tak ve společenství, i s úmyslem žádat osvobození od Zlého.

IV. Normativní opatření

Tváří v tvář takovému utrpení, spojenému se zmatkem a poznamenanému nejasnostmi, mají biskupové jako pastýři církevního společenství povinnost vyjasnit situaci, aby bylo možno skutečně pomoci věřícím, kteří to potřebují, s použitím metod a prostředků schválených církví a v souladu s jejím učním a tradicí.

Po pozorném vyslechnutí kněží a spolupracovníků jsme došli k názoru, že je třeba pečlivě usměrnit jak modlitby za osvobození a rozvázání, tak exorcismy a praxi uzdravování rodových kořenů. Za tímto účelem vydáváme toto obecně závazné nařízení v souladu s kán. 29 a stanovujeme následující:

Čl. 1 – Modlitby k Bohu za osvobození a rozvázání vedené laiky nebo zasvěcenými osobami bez svátostného svěcení

Aby se zabránilo úchylnám od pravé a ryzí víry a jejímu zneužívání, ustanovujeme že:

1. Laikům a zasvěceným osobám bez svátostného svěcení není dovoleno se vyslovovat k případným kletbám, posedlosti, útlaku či jakýmkoli jiným útokům ze strany ďábla. K tomu je oprávněn výlučně jen kněz, který k tomu obdržel výslovný písemný souhlas diecézního biskupa, jemuž výhradně náleží rozlišování ohledně existence a pravosti případných charismat.
- Pokud jde o zasvěcené osoby, a to i bez svátostného svěcení, připomíná se, že pro ně platí ustanovení kán. 678 § 1 CIC, že „ve věcech, které se týkají péče o duše, veřejných bohoslužeb a jiné apoštolátní činnosti, podléhají řeholníci moci biskupů“.
2. Není dovoleno laikům a zasvěceným osobám bez svátostného svěcení žehnat předměty nebo osoby mimo rámec církevních předpisů a případů v nich uvedených.³²

Vlastimil Bláha: ÚZKÁ STEZKA (1967)

3. Laikům a zasvěceným osobám bez svátostného svěcení není dovoleno vzkládat ruce či uskutečňovat gesta vyhrazená posvátným služebníkům.
4. Nikdy není laikům a zasvěceným osobám bez svátostného svěcení dovoleno organizovat a řídit veřejné modlitby za osvobození, rozvázání či uzdravení, a to ani v přítomnosti vysvěcených služebníků.

Čl. 2 – Modlitby k Bohu za osvobození a rozvázání vedené duchovními

Všichni kněží mají právo a povinnost přijímat velkodušně a s láskou ty, kdo to mají zapotřebí a kdo u nich vyhledává podporu, radu a pomoc. Je třeba se vyvarovat toho, aby nepřijetí či výsměch ze strany kněží dohnal tyto trpící osoby k tomu, že hledají pomoc a porozumění jinde, čímž se vystavují riziku, že opustí pravou víru a utrpí ještě závažnější zdravotní, psychické a duchovní újmy.

V přijímání těchto lidí ať kněží upřednostňují evangelizaci a katechezi a připomínají lidem, že Ježíš Kristus je Spasitel světa, „v nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (Sk 4,12). Ať lidem vysvětlují, že je to především přilnutí ke Kristu, které osvobozuje z nástrah a úkladů ďábla: kdo chce být skutečně svobodný, musí objevit krásu poctivého křesťanského života, který spočívá v modlitbě, naslouchání a přilnutí k Božímu slovu, aktivní účasti na svátostech, především eucharistii a svátosti smíření, ve velkorysém úsilí služby bližním. Bez takové snahy by byl jakýkoli jiný zákrok pouze neúčinnou a škodlivou náhražkou, protože by jen odváděl od pravé víry.

V rámci tohoto nezbytného doprovázení ať kněží pozorně rozlišují a v případech, kdy to uznají za nutné, tj. v případech, kdy jejich evangelizační a katechetické úsilí ve spojení s požehnáním a modlitbou za osvobození

nepřináší očekávané výsledky, ať věřícího odkážou na exorcistu pověřeného biskupem, který rozhodne o dalším postupu.

Na základě těchto předpokladů ustanovujeme pro naše diecéze následující nařízení, která se vztahují na modlitby za osvobození, rozvázání a uzdravení rodových kořenů vedené knězem:

1. Zakazuje se na celém území České biskupské konference organizovat společná konání modliteb za osvobození a rozvázání bez výslovného písemného souhlasu příslušného diecézního biskupa.
2. Tyto modlitby za osvobození a rozvázání je možné konat jen na posvátných místech a pod vedením vysvěceného služebníka, vždy pouze soukromě, a nikoli ve společenství.
3. Výše zmíněné modlitby se musí vždy vykonávat diskrétním a střízlivým způsobem, aby se předešlo jakékoli okázalosti, umělosti a teatralitě.
4. S výjimkou bohoslužeb za nemocné uvedených v liturgických knihách a modlitebních intencí za uzdravení nemocných při přímluvách čili v modlitbě věřících je naprosto zakázáno vkládat modlitby za osvobození, rozvázání a uzdravení, ať liturgické či neliturgické, do slavení eucharistie, svátostí a denní modlitby církve.
5. Je výslovně zakázáno jednotlivě žehnat věřící Nejsvětější svátostí za účelem osvobození od Zlého.
6. Způsob konání modliteb za osvobození a rozvázání, jenž jediné se bude moci užívat při výše uvedených setkáních, bude publikován v příručce, schválené Českou biskupskou konferencí.

Čl. 3 – Exorcismus

Od kněze pověřeného diecézním biskupem službou exorcisty, na kterého se budou obracet jednotliví věřící na doporučení

vlastního faráře nebo jiného kněze, se očekává, že bude jednat s maximální opatrností a pozorně zachovávat to, co předepisují *Obecná nařízení* č. 14–19 nového rituálu exorcismů *De exorcismis et supplicationibus quibusdam*, promulgovaného Kongregací pro bohoslužbu a svátosti 22. listopadu 1998, stejně jako *Obecná nařízení* č. 2–20 obřadů exorcismu *De exorcizandis obsessis a daemonio*³³. Ačkoli Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v dekretu vyhlášujícím Obřad exorcismů stanoví, že nový obřad by měl být používán namísto předpisů a formulí obsažených v hlavě XII Římského rituálu, jeho použití může být dovoleno na základě č. 35 instrukce *Universae Ecclesiae* o aplikaci apoštolského listu *Summorum pontificum*.

Zvláště stanovíme, že:

1. Službu exorcismu smí vykonávat pouze kněz, který k tomu obdržel výslovné a písemné pověření od příslušného místního ordináře, zpravidla diecézního biskupa.³⁴ Pověření se vydává na dobu určitou. V případě, že pověření nebude zřejmáno v úředním věstníku, diecézní biskup se postará, aby věřící v případech žádosti o exorcismus měli možnost se obrátit na pověřenou osobu, která by situaci vyhodnotila a případně kontakt s exorcistou zprostředkovala.
2. Toto pověření mohou získat pouze kněží, kteří prokázali svou zbožnost, moudrost, prozíravost, integritu života a zvláštní připravenost pro takový úkol.
3. Je výslovně zakázáno laikům, stejně jako kněžím bez takového pověření pronášet modlitby slavného exorcismu, i jakékoli jiné modlitby, které mají charakter příkazu zlému duchu.
4. Kněží, pověřeni příslušným diecézním biskupem ke službě exorcismu, jej mohou vykonávat jen a pouze na území diecéze pověření; je naprosto zakázáno tuto službu vykonávat mimo území diecéze pověření. Řeholní kněží musí mít také pověření biskupa diecéze jejich domicilu, který ho neudělí bez dobrozdání jejich řeholního ordináře; exorcismus ale mohou vykonávat také pouze na území diecéze pověření.
5. Kněží, jimž byla svěřena služba exorcisty trvale nebo *ad actum*, ať ji vykonávají s důvěrou, pokorou a vždy pod vedením příslušného diecézního biskupa. Z tohoto důvodu budou biskupovi pravidelně podávat zprávu o vykonávání své služby.
6. Exorcisté z diecézí ať se pravidelně setkávají mezi sebou i s příslušnými biskupy, aby sdíleli své zkušenosti a společně je promýšleli.
7. Služba exorcisty není v žádném případě delegovatelná exorcistou na jiného kněze. Je tedy zakázáno všem exorcistům, aby toto své pověření rozšiřovali na další osoby, byť by šlo o kněze.
8. Kněží, kteří nejsou exorcisty, se mohou modlit za osvobození věřících sužovaných ďáblem podle ustanovení z předchozího oddílu (čl. 2 – Modlitby k Bohu za osvobození a rozvázání vedené duchovními), ale sami nemohou konat exorcismus. Po výslovném souhlasu příslušného diecézního biskupa místa, kde sídlí, mohou vést společenství, která se na tento úmysl modlí. Modlitba za uzdravení, rozvázání či osvobození nesmí nikdy vyústit v exorcismus.
9. Při modlitbě exorcismu se musí postupovat přesně podle nového rituálu *De exorcismis et supplicationibus quibusdam*, promulgovaného Kongregací pro bohoslužbu a svátosti 22. listopadu 1998, upravené vydání 2004, nebo podle *Rituale Romanum: De exorcizandis obsessis a daemonio* (srov. výše, čl. 3 – Exorcismus, úvod). Užití jiných neschválených textů

se zakazuje, stejně jako jakýchkoli vlastních modliteb, pokud by měly imperativní charakter.

10. Kněží, kteří nemají pověření biskupa k vykonávání exorcismu, ani jiným věřícím není dovoleno užívat ani formulí exorcismu *proti satanovi a padlým andělům*, která byla vyňata z exorcismu vyhlášeného z nařízení papeže Lva XIII., a už vůbec jim není dovoleno používat úplný text tohoto exorcismu.³⁵
11. Exorcista před započetím modlitby exorcismu si od žádající osoby vyžádá písemný souhlas, pokud se jedná o dítě, pak souhlas jeho rodičů. Ani v naléhavém případě ať exorcista nepřistupuje k modlitbě exorcismu, pokud nemá alespoň souhlas předpokládaný. V tomto případě ať si v nejkratší možné době vyžádá souhlas dodatečný.
12. Exorcista přistoupí ke konání exorcismu imperativní formou pouze tehdy, nabyli morální jistoty, že se jedná o skutečnou posedlost dané osoby ďáblem.³⁶ Při rozlišování, zda osoba žádající službu exorcismu ji potřebuje nebo ne, ať se exorcista řídí především kritérii, která tradičně pomáhají rozpoznat případy posedlosti ďáblem;³⁷ může také využít možnosti poradit se s jinými zkušenými exorcisty, případně teology, a v některých zvláště obtížných případech konzultovat odbornou komisi,³⁸ ustanovenou biskupem, v níž kromě kněze s velkou pastorační zkušeností a teologa budou také odborníci z oblasti medicíny a psychiatrie či psychologie, eventuálně kriminalista obeznámený s drogovou scénou či působením škodlivých kultů a sekt, u dětí také pediater.³⁹
13. Exorcista ať si před uskutečněním obřadu exorcismu důkladně zjisti zdravotní a psychický stav žádající osoby, případně i vyžádáním lékařské zprávy od dotyčné osoby, aby mohl odpovědně rozhodnout, zda se jedná skutečně o mimořádné působení zlého ducha nebo nějakou nemoc, a to především psychické povahy. Diecézní biskup může pro svoji diecézi stanovit, aby před exorcismem byl vyžádán, s předchozím, výslovným, informovaným a svobodným souhlasem subjektu, psychologický nebo psychiatrický posudek. Aby konzultovaný odborník, který je vázán služebním tajemstvím, mohl sdělit svůj názor diecéznímu biskupovi nebo osobě, kterou biskup určil, musí být věřící, který bude podroben takovému znaleckému posudku, vyzván, aby k tomu svobodně dal svůj písemný souhlas. Závažnější případy nechtě jsou postoupeny výše uvedené odborné komisi.
14. Žadatel má před slavným exorcismem vykonat několikaměsíční přípravu⁴⁰ a konat pokání. Žadatel o exorcismus se musí nejprve vyzpovídat⁴¹ (odděleně od samotného exorcismu), nakolik je to ovšem možné.
V případech nekatolíků žádajících o exorcismus a v případech zvláště obtížných je třeba se obrátit na biskupa, který dříve než rozhodne, požádá o vyjádření odbornou komisi, o níž výše v čl. 11.⁴²
15. V případě výskytu hůře interpretovatelných psychických či fyzických poruch kněz nepřistoupí k obřadu velkého exorcismu, ale přesto přijme trpící osoby s láskou a doporučí je Pánu v modlitbě. V tomto případě je dobré upřesnit, že pokud daná osoba trpí psychickými problémy, bylo by jakékoli její vystavování modlitbám exorcismu čistě iluzorní a škodlivé. Totéž platí i tam, kde by přetrvávaly pochybnosti o takových poruchách. V těchto případech nelze doporu-

- čit ani exorcismus, ani modlitby za osvobození či rozvázání, protože to by zpochybnilo význam a úlohu těchto modliteb. Každopádně v takových případech ať se exorcista před rozhodnutím poradí s jinými zkušenými exorcisty a s odbornou komisí, jak uvedeno výše v č. 12–13.
16. Gesta, která je možno uplatňovat při exorcismu, mají být střídavá a odvozovat se z gest uskutečňovaných v malém exorcismu nebo v obřadech katechumenátní přípravy na křest. Zvlášť je třeba vyloučit všechna gesta, která nemají vztah k liturgii a mohou vyvolat dojem magického aktu. Proto nový rituál exorcismu stanoví: „Exorcismus ať je vykonáván způsobem, který by vyjevoval víru církve a zabraňoval jeho interpretaci jakožto magického či pověřeného aktu.“⁴³
17. Přípustná gesta jsou: znamení kříže, vzkládání rukou, dýchnutí (*exsufflatio*) a pokropení svěcenou vodou.⁴⁴ Je také povoleno používat kadidlo a pomazání olejem katechumenů na čele. Je naopak výslovně zakázáno dotýkat se nebo pomazat jiné části těla, než je hlava a ruce. Užívání oleje, soli a vody je možné jen v souladu s předpisy jednotlivých rituálů. Exorcista je odpovědný za to, aby olej, sůl ani voda nebyly nepatřičným způsobem distribuovány a užívány, a tak se nenavozoval dojem jejich magického působení.
18. S ohledem na citlivost této záležitosti a vzhledem k respektu k lidem je zakázána přítomnost jakýchkoli sdělovacích prostředků. Nelze připustit jakoukoli formu medializace případu, a to ani v církevních médiích.
19. Laikům je povoleno podporovat exorcistu při službě exorcismu svou modlitbou. Nesmějí však nikdy vyslovovat samotné modlitby exorcismu, a to

jak ve formě deprekativní (prosebné), tak imperativní (přikazující), zvláště nesmějí nikdy použít modlitby Lva XIII., ať v úplné, či zkrácené podobě. Jsou však vybízeni, aby se intenzivně modlili podle toho, co stanoví Rituál exorcismu, jak je také ostatně uvedeno v č. 35 Obecných ustanovení téhož rituálu exorcismů *De exorcismis et supplicationibus quibusdam*, promulgovaného Kongregací pro bohoslužbu a svátosti 22. listopadu 1998.

Čl. 4 – Takzvané „mše za osvobození“

Vzhledem k tomu, že je stále častěji slyšet o mších svatých za osvobození, je nutné vyjasnit a stanovit následující:

1. Každá mše svatá jako taková je vždy pramenem osvobození, proto neexistuje nějaká specifická „mše za osvobození“. Slavení takovéto mše sv. by mohlo vést k domněnce, že mše svatá sama o sobě nemůže přinést osvobození. Zakazuje se tedy výslovně všem kněžím slavit mše tohoto typu.
2. Je však možné, aby byla mše svatá obětována za osvobození jedné nebo více osob sužovaných nebo posedlých Zlým. V Římském misálu je zařazena mše sv. „za různé potřeby“ či v třetím vydání Římského misálu (*editio typica tertia*) je mše sv. „v jakékoli tísni“.⁴⁵
3. Mše svatá musí být vždy odlišena od exorcismu, následkem čehož se výslovně zakazuje vkládat exorcismus do mešní obřadu, stejně jako je zakázáno vkládat do něj modlitby za osvobození a rozvázání.
4. Stejný zákaz platí i pro případy dalších liturgických modliteb: udílení svátostí, denní modlitby církve a adorace Nejsvětější svátosti. Do žádné z těchto bohoslužeb se nikdy nesmí vkládat modlitby exorcismu.

Čl. 5 – Takzvané „uzdravování rodových kořenů“

Vzhledem k popularitě tzv. modlitby za uzdravení rodových kořenů jak mezi kněžími, tak mezi Božím lidem, a k nejednoznačnosti nauky, na níž se taková modlitba zakládá, a s ohledem na instrukci Kongregace pro nauku víry *Ardens Felicitas* o modlitbách za získání uzdravení od Boha [Notitiae 37 (2001), 20–34], Česká biskupská konference stanoví:

1. Vzhledem k tomu, že mše svatá je vrcholná forma modlitby církve, není dovoleno slavení mše svaté na tento úmysl ani soukromě, ani veřejně z důvodů výše popsaných. V souladu s kanonickým právem

není dovoleno užívat jiných mešních a liturgických textů než těch, které jsou schváleny Kongregací pro bohoslužbu a svátosti.

2. Není dovoleno spojovat vysluhování svátostí s další neliturgickou modlitbou a kombinovat tak např. modlitbu za osvobození či rozvázání se slavením eucharistie, svátostí smíření či svátostí nemocných.
3. Zakazuje se vkládat do svátosti smíření jakoukoli modlitbu za osvobození, která není výslovně zmíněna v obřadu svátosti smíření, a to ani po skončení slavení této svátosti.
4. Silně doporučujeme dávat přednost společnému slavení eucharistie ve farním kostele s celým farním společenstvím.

32 / Srov. Obřady žehnání: Římský rituál nově uspořádaný podle ustanovení Druhého vatikánského koncilu, vydaný papežem Pavlem VI., Všeobecný úvod, č. 18, str. 15–16.

33 / In: Rituale Romanum, Pauli V Pontificis Maximi issu editum aliorumque pontificum cura recognitum atque ad normam Codicis iuris canonici accommodatum, Ssmi D. N. Pii papae XII auctoritate ordinatum et auctum, editio prima iuxta typicam, str. 580–584.

34 / Srov. Rituale Romanum: De exorcismis et supplicationibus quibusdam, Praenotanda, n. 18.

35 / KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, Dopis místním ordinářům ohledně norem o exorcismech (29. 9. 1985). In: AAS 77 (1095), str. 1169–1170.

36 / Srov. Rituale Romanum: De Exorcismis et Supplicationibus quibusdam, Praenotanda, č. 16.

37 / Srov. ibid.

38 / O zřízení této komise viz čl. 6 tohoto dekretu: Závěrečná nařízení, č. 3.

39 / Srov. KOMISE PRO NAUKU VÍRY ČBK, Směrnice Exorcismus a uzdravování rodových kořenů (14. 6. 2010). In: Acta ČBK 5 (2010), str. 195–196.

40 / Srov. ibid., str. 196.

41 / Srov. ibid., str. 195.

42 / Srov. Rituale Romanum: De exorcismis et supplicationibus quibusdam, Praenotanda, č. 18.

43 / Ibid., č. 19.

44 / Srov. ibid., č. 20.

45 / Srov. Český misál. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2015, str. 908–911.

*Zveme vás do kostela Božího
milosrdenství ve Slavkovicích na*

**Děkovnou adoraci
s modlitbou za uzdravení**

**každou třetí sobotu
od cca 18.30 do 20.00 hod.**

Otcové pallotini

ČIŇTE POKÁNÍ...

Ve čtvrtek 20. února 2020 uplynulo 100 let od smrti svaté Hyacinty Marto, jedné ze třech dětí, které předaly světu fatimské poselství. Spolu se svým bratrem Františkem byla Marto blahořečena 13. 5. 2000 sv. Janem Pavlem II. a svatořečeni byli oba 13. 5. 2017 papežem Františkem.

Poselství o Božím milosrdenství, které vyzývá k důvěře Bohu, a fatimské poselství, které vyzývá k pokání, jsou dvě úcty, které se během 20. století rozšířily po celém světě. Ducha důvěry Bohu i ducha pokání člověk a svět často postrádají, proto je o to důležitější tyto dvě cesty vnímat a nepřehlédnout. Církví schválená soukromá zjevení upozorňují totiž často na to, co je pro člověka a svět v konkrétní etapě dějin velmi důležité.

Příkladem může být pokání. Co je to pokání? Asi málokdo by na tuto otázku odpověděl krátce: je to lék. Někdy možná i hořký, nepříliš snadný v aplikaci a vyžadující pokoru a silnou vůli. Přes to všechno ale přece jen lék, který může nejen uzdravit, ale doslova zachránit život. Tento lék není trest. Je to dar Božího milosrdenství, který nás chce zachránit před tím největším trestem – věčným životem bez Boha.

Také nové formy úcty k Božímu milosrdenství jsou spojené s osobním pokáním sv. Faustyny Kowalské. Nové formy úcty předal Pán Ježíš

*Hiacinta Marto (vlevo)
a Lucie Santos*

sv. Faustyně a my je známe z jejího Deníčku. Ovšem Deníček v podobě, kterou dnes máme k dispozici, vznikl z pokání. Sestra Faustyna totiž první Deníček spálila, prý pod vlivem anděla, který se jí zjevil v čase, kdy její zpovědník byl zrovna ve Svaté zemi. Když se otec Michal Sopočko vrátil ze Svaté země a sestra se mu přiznala ke spálení Deníčku, dal ji za pokání vše napsat znova. Díky tomu svět obdržel lék – pro mnohé účinnou vakcínu proti šířící se epidemii zoufalství, malomyslnosti, špatného obrazu Boha a obrazu člověka: Deníček s poselstvím o Božím milosrdenství.

Sv. Hyacinta obdržela první zjevení ve věku 6 let. Nejdřív to byl anděl míru a potom Matka Boží. Uposlechla výzvy k pokání a společně se svým bratrem a Lucií se učila různému odříkání a věnovala to na dobré úmysly, za hříšníky, církve a svět. Pokud bychom se na život sv. Hyacinty podívali dnes tak častou optikou úspěchu a zpřijemňování života, museli bychom konstatovat, že zvláště pro dítě to byl život plný bolestí a utrpení. Že tam jakoby chyběl „dětský svět“ zábav, radosti a smíchu. Že její život byl velmi krátký (nebylo jí ani deset let, když zemřela), a – mnozí lidé by to dost možná takto řekli – skoro až tragicky zmařený a nenaplněný.

Jak vnímala pokání sv. Hyacinta Marto?
Především ve vztahu ke Kristu a k věčnému životu.

Ano, je pravda, že sv. Hyacinta hodně trpěla a při její smrti nebyli ani její rodiče. Věděla to ale dopředu, protože jí to řekla Panna Maria, a Hyacinta to řekla Lucií. Především však věděla, proč trpí a proč dělá pokání. Věděla, že pokání není něco, co Bůh stvořil a z čeho má radost. Je to důsledek hříchu. Díky tajemné Boží vůli

je to ale také cesta a způsob, kterými chce Bůh spasit a zachránit svět. Utrpení a pokání bylo pro sv. Hyacintu konkrétním způsobem, jak může vyjádřit Ježíši svou lásku k němu a zachránit hříšníky před peklem. Proto nevnímala svůj život jako neúspěšný. Naopak, na konci svého života mluvila o „moc veliké oběti“, díky které bude moci Ježíš obrátit mnoho hříšníků.

Pro nás, žijící v dnešním světě a do jisté míry „stvořené“ dnešním způsobem života, může být náročný jak pohled na život sv. Hyacinty, tak četba Deníčku sv. Faustyny. Jedno i druhé nás může deprimovat a zpochybnit naše aktuální životní jistoty a cíle. Může nám pokazit náladu (mnohým lidem by stačilo už jen to, že Faustyna i Hyacinta vypráví o pekle). Zároveň ale nám a našemu světu může jak život Hyacinty, tak i Deníček Faustyny postavit před oči zrcadlo pravdy, které vede k zamyšlení. Kdo jsme a kde jsme? Jak daleko jsme od cíle? Jak daleko na cestě? Nebo možná také jak daleko jsme od cesty odešli?

V době, kdy tento text píšu, svět pozorně sleduje vývoj koronaviru. Kdyby se v lékárně objevil lék proti této nemoci, málokdo by asi otálel a i ten největší lenoch by se snažil – přes veškeré nepohodlí – tento lék získat. Lidé by to udělali, protože rozumí tomu, že v situaci, kdy nelze předejít nemoci jinak, je užítí léku vždy ta lepší a šetrnější varianta, než se vystavovat riziku nemoci a jejím rozvoji, který může někdy i ohrozit život.

Pokání je lék proti nemoci daleko horší, než je koronavirus. I sv. Hyacinta a sv. Faustyna tomu dobře rozuměly. Mimochodem, obě zemřely na nemoci spojené s dýcháním.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

**ROZHOVOR S MONS.
ADRIANEM GALBASEM SAC,
POMOCNÝM BISKUPEM
DIECÉZE ELK V POLSKU**

✦ Jsou před námi Velikonoce, největší a nejdůležitější křesťanský svátek. A týden poté bude Svátek Božího milosrdenství. Proč bychom měli slavit Svátek Božího milosrdenství?

Každý den je dnem Božího milosrdenství. Pokud by Bůh v nějaké mikrovteřině přestal světu své milosrdenství projevovat, ve stejné mikrovteřině by svět přestal existovat. Neděle po Velikonocích je však Svátkem Božího milosrdenství. Dobře známe tento text z Deníčku sv. Faustyny, ve kterém Pán Ježíš jaksi osobně ustanovuje tento svátek a mluví o nezměrných milostech, které tento den sešle na každého, a zvláště na hříšníky, kteří se obrací. Propojení Velikonoc a Svátku Božího milosrdenství je samozřejmostí. Jeden z nejúžasnějších plodů zmrtvýchvstání Krista je totiž dar jeho nekonečného milosrdenství, které je pro nás zvláštním způsobem dostupné v Božím Slově a svátostech, o kterých jedna z mešních prefací krásně říká, že jejich začátek pramení ze smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše.

✦ Mluví se o tom, že plodem, který v den Svátku Božího milosrdenství můžeme získat, je úplné odpuštění vin a trestů za hříchy. Někteří teologové upozorňovali, že je to milost větší než plnomocné odpustky a že ji lze srovnat jenom s milostí křtu. Jak byste to, otče biskupe, vysvětlil? Je Svátek Božího

milosrdenství takový „den otevřených dveří“ do nebe? Je to nějaká zvláštní příležitost? Jakýsi „nadodpustek“?

Pamatujme na to, že v Deníčku sv. Faustyny není něco jako „nad zjevení“, není v něm tedy nic, co bychom nenašli v evangeliu. A jedno z nejdůležitějších poselství evangelia je výzva k obrácení, které je vždy možné, protože vždy je pro nás otevřené Ježíšovo Srdce, které – jak se modlíme v litanii k Srdci Páně – je nevyčerpatelným pramenem milostí. V evangeliu nás také Pán Ježíš žádá, abychom k němu přicházeli s naším náročným životem, a On nás posilní. Protože však na tuto Pánovu výzvu často zapomínáme, a dokonce ji občas nebereme vážně, Pán Ježíš nám chce to vše připomenout skrze soukromé zjevení. A chce nám také říct, že neexistuje takový hříšník, i kdyby byl nejtvrdší, kte-

rého by Bůh odmítl. A není takový hřích, který by byl větší než Boží milosrdenství. Je potřeba jenom přijít. Byla by však chyba, kdybychom výzvu z evangelia odtrhli od evangelia. A co teprve kdybychom to – nedej Bůh – brali magicky. Žili bezbožně a poté se, týden po Velikonocích, vyzpovídali a v pondělí se zase vrátili k bezbožnému způsobu života. Pamatujme také, že první neděle po Velikonocích by měla být velkým svátkem nejen prosby, ale také díkůvzdání. Když čteme o velkých milostech, které jsou s tímto dnem spojené, měli bychom být Bohu vděční a s radostí ho velebit za jeho nepochopitelné milosrdenství.

✚ **Evangelium nám v den Svátku Božího milosrdenství vypráví, jak Kristus přichází do Večeřadla a ukazuje svým učedníkům své rány. Ukázání ran musí být důležité gesto, když o tom Svaté písmo mluví... Jak ale toto gesto interpretovat, co znamená pro nás a co nám tím chce Pán Ježíš říct?**

Proč Ježíš ukazuje rány? Proč souhlasí s tímto – svým způsobem – diktátem apoštola Tomáše? Určitě tím dokazuje, že jeho zmrtvýchvstání neznehodnotilo význam jeho kříže a všech plodů jeho umučení! Pokud by se Tomáši ukázal Ježíš bez ran, Tomáš by si mohl myslet, že Ježíš se nějak kříži vyhnul. A měl by právo v takového Ježíše nevěřit. Říká se, že jednou se prý sv. Martinovi zjevil satan v podobě Krista, ale svatý Martin se nenechal svést. Zeptal se: „Kde jsou tvé rány?“

Když však Ježíš ukazuje rány, jde mu o něco víc než jen o identifikaci, díky které je jasné, že Ten z pátku a Ten z neděle je Ten samý! Ježíšovy rány jsou viditelným znamením jeho milosrdenství. Protože Ježíš k nim přišel „pro nás a pro naši spásu“. Souhlasil,

že bude trpět kvůli nám, abychom sami nemuseli trpět navěky a nemuseli umírat navždy. „Tomáši, vlož sem svůj prst, vlož sem svoji ruku.“ To muselo bolet. Vložit prsty a ruku do otevřené, nezahojené rány přece bolí. Ježíš s tím ale souhlasí, aby tímto Tomáši dokázal své milosrdenství. A existuje ještě jeden důvod, pro který Ježíš ukazuje své rány a dovoluje se jich dotknout. Chce nás povzbudit a dodat nám odvahy. Každý z nás má své rány, to znamená svou vlastní historii. Rány, které zanechala minulost, rány z dětství, z mládí a z dospělého života. Rány od rodičů, rány od přátel, rány od manžela, manželky, rány od kněze, rány od ostatních. Ježíš říká: „Já před tebou odhaluji své rány, ty mně ukaž své rány. Nevygumujeme je, nebudeme je zamalovávat, nebudeme je zlehčovat, nebudeme se tvářit, že nejsou. Jsou a zůstanou, jako znamení tvé minulosti. Ale nemusí tě vést k zoufalství, rezignaci, věčnému zármutku. Ty se dotkni mých ran – říká Ježíš – a já se dotknu těch tvých. Ty, když se mě budeš dotýkat, důvěřuj mně, já, když se budu dotýkat tebe, tě uzdravím – vezmu ti palčivou bolest tvých ran.“ Ani nevíme, zda Tomáš vložil prst a ruku do Ježíšových ran. Evangelium nám to neříká. Možná mu stačilo jen to, že se na rány Ježíše podíval. Možná že už toto samo bylo pro něj velkou milostí.

✚ **Jste, otče biskupe, pallotinem. Zakladatel pallotinů, sv. Vincenc Pallotti, byl velkým svědkem Božího milosrdenství. Je nějaké tajemství Pallottioho, které jste odhalil a pochopil a které by nám pomohlo zaujmout takovou optiku srdce a rozumu, kterou dnes potřebuje a kterou by se na svět měl dívat svědek Božího milosrdenství?**

U Pallottioho mě vždy dojímalo, jak velice je Bohu vděčný za jeho milosrdenství.

U Pallottiho je všechno odpovědí na nekonečné Boží milosrdenství. Sv. Vincenc si myslel, že je nejen velikým, ale největším hříšníkem světa a že to nejhorší místo v očistci by pro něj bylo velikou odměnou. A přesto zjistil, že Bůh ho chce. Nepohrdá jím, ale miluje ho přes to všechno a bez ohledu na vše mu slíbí nebe. „Bůh je milosrdenstvím ze své přirozenosti“ – říkal Pallotti a kreslil u toho matematický symbol nekonečnosti. Tímto vyjadřoval svou neschopnost vyslovit své díkuvzdání před nekonečným Božím milosrdenstvím. Z toho potom pramenil celý apoštolát Pallottiho, který byl hojným odevzdáváním toho, co sám obdržel. Pallotti nepočítal čas pro ostatní, nedíval se na to, zda je unavený, nelicitoval, kolik čeho udělal on sám, a kolik ostatní. Byl v neustálém pohybu směrem k druhému, ale vše pramenilo z vděčnosti za milosrdenství, které obdržel a které zakusil. Byl jako ten

kupec z evangelia, který našel drahocennou perlu a potom snadno prodal vše, co měl, jen aby tuto perlu už měl navždy (srov. Mt 13, 44-52). Takto to bylo s Pallottim. Když našel poklad Božího milosrdenství, vše odevzdal, jen aby o tento poklad nepřišel. Víc: aby se mohl o tento poklad dělit s ostatními!

✚ **Během dvou kongresů o Božím milosrdenství jste, otče biskupe, navštívil Slavkovice. Jak na to místo vzpomínáte a jak toto místo vidíte v kontextu Boží touhy, úcty k Božímu milosrdenství a aktuálních potřeb světa a církve?**

Samozřejmě, dobře si pamatuji Slavkovice a velice užitečné kongresy o Božím milosrdenství, propojující formaci s adorací a vzdělávání s velebením Pána. Toto místo velmi potřebují Češi a tato část Evropy, aby lidé skrze Slovo, svátosti, systematickou formaci a také skrze možnost duchovního rozhovoru mohli natrvalo zakusit, jak dobrý je Pán. Kdysi papež Benedikt XVI. řekl, že v církvi dnes potřebujeme ostrovy, které poskytnou záchranu před záplavou toho všeho, co je kolem nás proti Kristu a jeho učení. Kéž by se Slavkovice staly takovým ostrovem. Budu se těšit, až mě tam zase pozvete ...

✚ **Otče biskupe, přejeme vám mnoho darů Ducha Svatého, péči Panny Marie, sv. Vincence Pallottiho a sv. Faustyny. Prosím vás zároveň o požehnání čtenářům „Apoštola“ a také všem, kdo navštíví poutní místo ve Slavkovicích.**

Děkuji a samozřejmě uděluji všem pastýřské požehnání. Kéž bychom všichni, jako Maria, byli vždy blízko Pána a jeho nejsvětějšího, milosrdného srdce.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC

Vlastimil Bláha: POUTNÍCI EMAUZŠTÍ (1967)

Dokud je čas, ať se
utíkají k prameni
mého milosrdenství,
ať čerpají z krve
a vody, která pro ně
vytryskla. (Den 847)

Svátek Božího milosrdenství

Neděle 19. 4. 2020

Slavkovice u Nového Města na Moravě

- 10.00** Jubilea úcty k Božímu milosrdenství v roce 2020
(s. Doubravka Mazancová, KMBM Dvůr Králové n. Labem)
Korunka k Božímu milosrdenství
- 10.30** **Mše svatá** / otcové pallotini
Po mši svaté možnost uctění ostatků sv. Faustyny
- 14.30** Jubilea úcty k Božímu milosrdenství v roce 2020
(s. Doubravka Mazancová, KMBM Dvůr Králové n. Labem)
Korunka k Božímu milosrdenství
- 15.00** **Mše svatá** / Mons. **Charles D. Balvo**, apoštolský nuncius v ČR
Po mši svaté možnost uctění ostatků sv. Faustyny
- 17.00** Ježíšovo vzkříšení podle svědectví Janova evangelia
(doc. Dr. Petr Mareček, Th.D., katedra biblických věd, KTF Olomouc)
- 18.00** Adorace
- 19.00** **Mše svatá** / o. Mariusz Leszko SAC, exorcista brněnské diecéze
- 20.00** Pobožnost Cesty Světla (vedou členové Unie katolického apoštolátu)
Možnost svátosti smíření od 9 do 21 hod.

Kvůli možným změnám z důvodu epidemie koronaviru, prosíme, ověřte si konání pouti na
www.slavkovice.cz nebo na tel. 566 502 850, 774 521 531.

21. ÚNORA

LITURGICKÁ VZPOMÍNKA

BLAHOŠLAVENÉHO RICHARDA HENKESE SAC

**BUDETE
MÝMI
SVĚDKY**

V roce 2020 jsme mohli poprvé od blahořečení (15. září 2019) slavit liturgickou vzpomínku otce Richarda Henkese. Většinou se liturgická vzpomínka vztahuje k datu úmrtí blahoslaveného nebo svatého coby k datu jeho narození pro nebe. Jelikož však otec Richard zemřel 22. února a tento den je svátek Stolce sv. Petra, byla jeho liturgická vzpomínka ustanovená na den 21. února. Je pozoruhodné, že otec Richard zemřel zrovna v den výročí prvního zjevení Pána Ježíše sv. Faustyně, během kterého ji Pán Ježíš vyzval k namalování obrazu Božího milosrdenství. Otec Richard namaloval krásný obraz Božího milosrdenství svým životem a nejkrásnější barvy a odvážné „tahy štětce“ učinil v závěru svého života, když se obětoval až do krajnosti pro druhé.

SVĚDECTVÍ

**Doba, kterou žijeme, moc potřebuje
poznat přítomnost Boží Lásky**

Drazí otcové,
již několik let jsem členkou KM. V naší farnosti v Brně – Řečkovicích již více roků organizují Farní společenství seniorů. Scházíme se jedenkrát měsíčně (kromě prázdnin) na naší faře a cca 2–2,5 hodiny se vzájemně obdarováváme. Jak?

Po ranní mši svaté již tím, že se díky Bohu scházíme, procvičujeme paměť, malou rozvíjíme, rozhybeme klouby i svaly a probíráme každý měsíc nové dané téma, o kterém následně diskutujeme, předkládáme Bohu prosby a poděkování, a jak na začátku, tak i na konci setkání se společně modlíme.

O tématech na další rok se vždy společně na podzim radíme a vybíráme z našich návrhů. Za sebe jsem navrhla osoby svaté a blahořečené. Téma bylo odsouhlaseno a výběr deseti osob spočinul na mně. Je mezi nimi i bl. Richard Henkes.

Až v lednu mi došlo, jak Duch Svatý řídí naše rozhodnutí. Uvědomila jsem si to, když jsem od vás obdržela každoroční vánoční pozdravení, kde v obálce byla i modlitba na přímluvu bl. P. Richarda. Řekla jsem si, že to není náhoda, a začala jsem na internetových stránkách hledat více a nalezla jsem.

Naše společenství seniorů vede v postní době, jednu postní neděli, křížovou cestu. Díky vám bude ta letošní, o třetí neděli postní, patřit spolu s Ježíšem Kristem i bl. P. Richardovi.

Doba, kterou žijeme, moc potřebuje poznat přítomnost Boží Lásky. Poznat Boží dar – Syna. Cítit, že jsme Jím nesení, provázeni a milováni. Tam, kde se toto Světlo ztratí, nastává temnota. Proto potřebujeme sdílení, znát a osvěžovat si příklady svatých a blahoslavených.

Byla to Boží vůle, že se život a smrt bl. P. Richarda Henkese dostala do témat seniorů pro tento rok. Když jsem se jen namátkou dívala na některá další jména: sv. Rita, bl. Marie Restituta, sv. Josefína Bakhita, bl. Titus Zeman, bl. Engelmar Hubert

Unzeitig nebo nejmladší z nich bl. Chiara „Luce“ Badano – vše je propojeno, jako u bl. P. Richarda, nekonečnou Boží láskou, Jeho milosrdenstvím a příkladným vzorem, jak žít s Trojjediným Bohem a naší Matkou Pannou Marií. Věřím, že opravdu nic není náhoda, neboť i pod pozvánku farnosti na naše setkání seniorů jsem pro letošní rok vybrala slova sv. Anselma z Canterbury: „Kéž tě hledám touhou a toužím hledáním, kéž naleznu láskou a miluji nalézáním.“

Drazí otcové, patří vám všem mé veliké díky za vše, za lásku – kterou spojujete, Boží milosrdenství – které šíříte. Díky kontaktu přes telefonní číslo uvedené od vás v případě zaslání více obrázků s modlitbou jsem obdržela nejen žádané kusy, ale i dva loňské výtisky „Apoštola“, vztahující se k bl. P. Richardovi.

Jana Suchánková

PAMĚTNÍ DESKA BL. RICHARDA HENKESE SAC V RATIBOŘI (POLSKO)

Nestačí o lásce jenom mluvit

V neděli 23. února 2020 se v polském městě Ratiboř uskutečnila konference a po mši sv. odhalení pamětní desky věnované bl. Richardu Henkesovi SAC.

Po přednáškách následovala v poledne mše svatá, které předsedal polský biskup Andrzej

Czaja a homilii pronesl opolský pomocný biskup Rudolf Pierskała. Koncelebrovali s nimi biskupové z Polska: Jan Kopiec, Adrian Galbas SAC a ostravsko-opavský pomocný biskup Martin David. „Chceme prosit, abychom dokázali co nejvíce načerpat z toho, co nám nechal bl. Richard. Abychom se my, dnešní křesťané, dokázali vydat službě pravdě, abychom nerozdělovali, ale žili v jednotě a shodě,“ řekl na začátku mše svaté biskup Andrzej Czaja. Biskup Rudolf Pierskała v homilii zdůraznil: „Bl. Richard dozrál k tomu, aby se obětoval pro nemocné vězně. Nestačí o lásce jenom mluvit, je potřeba lásku opravdu v životě uskutečňovat.“

Po mši svaté byla slavnostně odhalena a požehnána pamětní deska k trvalé připomínce P. Richarda Henkesa. Účastníci se společně pomodlili také modlitbu „Otče náš“ v českém, německém a polském jazyce.

P. Richard Henkes byl na základě udání zatčen a odvečen do ratibořské věznice (dnes Zakład Karny Raciborz) gestapem dne 8. dubna 1943 pro „pobuřování národa z kazatelný“ a 10. července 1943 poslán do koncentračního tábora v Dachau, kde umírá po nákaze tyfem 22. února 1945. Nemocí se nakazil při péči o ostatní nemocné vězně, přičemž se k této službě přihlásil dobrovolně. Za tento heroický skutek lásky a svou odvalu byl 15. září 2019 v německém Limburgu blahořečen.

(red)

■ DĚKUJME A PROSME V ROCE 2020

Rok 2020 přináší několik výročí, která jsou pro ctitele Božího milosrdenství příležitostí k díkůvzdání Bohu. Přinášíme vám výběr událostí, za které bychom měli Bohu děkovat a které by měly být během roku podnětem k vyprošování Božího milosrdenství.

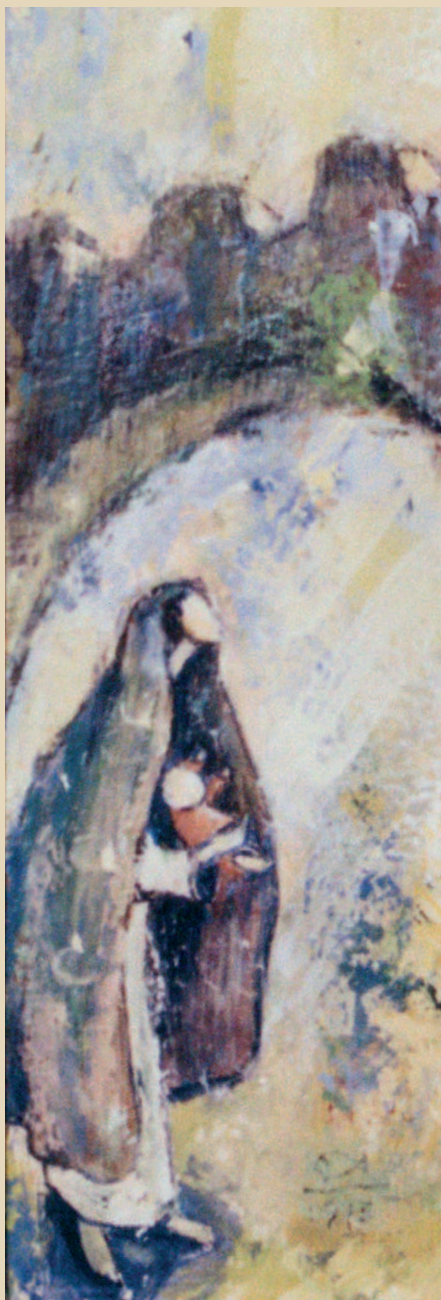
- ✓ 26.–28. dubna (1935) – 85 let od prvního veřejného vystavení obrazu milosrdného Ježíše ve Vilně.
- ✓ 30. dubna (2000) – 20 let od svatořečení Faustyny Kowalské sv. Janem Pavlem II.
- ✓ 30. dubna (2000) – 20 let od ustanovení Svátku Božího milosrdenství pro celý svět sv. Janem Pavlem II. (poprvé byl slaven 22. 4. 2001).
- ✓ 25. a 27. srpna (1905) – 115 let od narození a křtu sv. Faustyny Kowalské.
- ✓ 13.–14. září (1935) – 85 let od zjevení modlitby Korunky k Božímu milosrdenství sv. Faustyně Kowalské.

V roce 2020 budeme také slavit výročí spojené se sv. Janem Pavlem II., který se přičinil o šíření úcty k Božímu milosrdenství. Blahořečil a svatořečil sestru Faustynu, ustanovil Svátek Božího milosrdenství, napsal encykliku „Dives in Misericordiae“ o Božím milosrdenství.

- ✓ 18. dubna (1920) – 100 let od narození sv. Jana Pavla II.
- ✓ 2. dubna (2005) – 15 let od smrti sv. Jana Pavla II. (v předvečer Svátku Božího milosrdenství).

Nelze opomenout ani otce Michala Sopočka, spirituála a zpovědníka sv. Faustyny Kowalské, který byl v roce 2008 (28. září) blahořečen v Polsku. Díky němu vznikl Deníček sv. Faustyny, první obraz milosrdného Ježíše.

- ✓ 15. února (1975) – 45 let od smrti blaho-slaveného Michala Sopočka.

Vlastimil Bláha:

VELIKONOČNÍ TRIPTYCH – výřez (1975)

„JEDINĚ V KRISTU“

IV. kongres o Božím milosrdenství 11.–13. června 2021

V roce 2021 uplyne 10 let od I. kongresu o Božím milosrdenství, který se uskutečnil ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě ve dnech 20.–22. května 2011. Na závěr kongresu se na pozemku nad kostelem ve Slavkovicích konalo zasvěcení Božímu milosrdenství, které bylo obnovováno také v roce 2014 a 2018.

V závěru III. kongresu o Božím milosrdenství, v neděli 10. června 2018, biskup brněnský, Mons. Vojtěch Cikrle, požehnal pozemek nad kostelem ve Slavkovicích pod stavbu zázemí pro poutní kostel, poutníky a pallotiny.

Snažíme se sledovat Boží vůli a dění v církvi a ve světě. A toužíme také poznávat a konkretizovat Boží vůli a cestu Boží ve Slavkovicích. Proto jsme se také rozhodli uspořádat v červnu 2021 další kongres o Božím milosrdenství. Vnímáme, že je důležité, abychom se zvláště v dnešní době co nejvíce soustředili kolem Krista, což vyjádříme i v heslu kongresu: „Jedině v Kristu“.

Od ledna 2020 do května 2021 probíhá již ve Slavkovicích v rámci poutí o 3. sobotách příprava na kongres, kterou vede otec Slavomír Peklanský, SAC.

Také vás už teď zveme ke spolupráci a prosíme o modlitbu za požehnané plody kongresu. Během roku budeme postupně zveřejňovat další informace týkající se kongresu.

Kdo z vás bude moci, podpořte, prosím, kongres také finančně. Účet Centra Božího milosrdenství: 3300287/0100, VS: 2021.

Pán Bůh zaplat' za vaše dary. Otcové pallotini

PŘÍPRAVA NA KONGRES

Od ledna 2020 do května 2021 probíhá v rámci poutí o 3. sobotách příprava na kongres, kterou vede otec Slavomír Peklanský, SAC, dle následujících témat:

- **Úvodní setkání** / 18. 1. 2020 – Seznámení s programem, prohloubení vztahu s Ježíšem skrze svátosti, praktické rady.
- **Křest** / 15. 2. 2020 – Svátost víry a církevní komunity, křest z vody, krve a touhy, symbolika svátosti křtu.
- **Svátost smíření** / 21. 3., 18. 4., 16. 5., 20. 6., 18. 7. 2020
 - Smíření s Bohem a církví, dědičný hřích, lehké a těžké hříchy, jak se připravit na svátost smíření, z čeho se nezpovídat, pro koho je generální zpověď, jak se dobře zpovídat, jak často a u koho se zpovídat, stálý zpovědník/vůdce, pokání a zadostiučinění, co když nelituji hříchů, hříchy volající o pomstu do nebe, hříchy proti Duchu Svatému.

- **Eucharistie** / 15. 8., 19. 9., 17. 10., 21. 11., 19. 12. 2020
 - Svátost Boží lásky, název, příprava na mši svatou, znamení kříže a pozdrav, úkon kajícího, chvalozpěv, bohoslužba slova, kázání, vyznání víry, přímluvy, příprava darů, svatý, svatý, svatý, proměňování, eucharistická modlitba, Otče náš, lámání chleba, přijímání, díkůvzdání, požehnání.

- **Svatost pomazání nemocných** / 16. 1. 2021 – Jaké nemoci léčí tato svátost.
- **Svatost biřmování** / 20. 2. 2021 – Dary a charismata Ducha Svatého, síla k evangelizaci, svátost uchování křesťanské víry.
- **Svatost kněžství** / 20. 3. 2021 – Služebné kněžství, alter Kristus, význam a důležitost této svátosti.
- **Svatost manželství** / 17. 4. 2021 – První ustanovená svátost, proč potřebujeme rodinu, jak dodržet manželský slib.
- **Církev – všeobecná svátost spásy** / 15. 5. 2021 – Život ve společenství věřících, práva a povinnosti z toho vyplývající.

Poutě o 3. sobotách mají od roku 2020 novou podobu:

- 16.30 růženec
- 17.00 mše sv. (hlavní celebrant: host, překvapení)
- Po mši sv. přednáška v rámci přípravy na kongres (o. Slavomír Peklanský, SAC)
- Korunka a možnost uctění ostatků sv. Faustyny
- cca 18.30–20.00 děkonná adorace s modlitbou o uzdravení.

EXERCICIE LECTIO DIVINA

- **13.–21. 5. 2020** / Vranov u Brna
Etapy: 1. Marek, 2. Matouš, 3. Lukáš
- **31. 7.–8. 8. 2020** / Vranov u Brna
Etapy: 1. Marek, 2. Matouš

Podrobné informace a přihlášky na www.lectiodivina.cz, mobil 739 002 737

SLAVKOVICE 2008–2018

Podpořte projekt a pořďte si knihu o poutním místě ve Slavkovicích. **Knihu neprodáváme, cena není stanovena. Bude to váš dar na projekt stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích.** Pokud o knihu máte zájem, kontaktujte nás na tel. čísle 566 502 850, 774 521 531 nebo emailem: objednavky@apostol.cz *Otcové pallotini*

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Anna Mátková FSP**
Křížová cesta
pro úspěchané

Tato křížová cesta chce dodat odvahu a chuť k modlitbě těm, kteří si na pobožnost křížové cesty se všemi náležitostmi z různých důvodů netroufají.

brož., 40 s., 45 Kč

■ **Michal Zamkovský**
Sedm kroků
k dobré zpovědi

Knižka *Sedm kroků k dobré zpovědi* není jen zpovědním zrcadlem či seznamem hříchů, jichž se dopouštíme, ale především praktickým pomocníkem, jakousi „duchovní

mapou“, která nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci.

Průvodcem na této cestě je známý slovenský redemptorista Michal Zamkovský. Svěží, a přitom hlubokým způsobem vysvětluje v sedmi bodech základní atributy dobré zpovědi: jak si uvědomit svou hříšnost a velikost Boží lásky, jaký je pravý význam zpovědi, co obnáší dobrá příprava nebo jak dosáhnout dokonalé lítosti. Dále nabízí návod na prožití zpovědi jako setkání s milujícím Otcem, popisuje, o čem má být kající skutek a jak vykročit do života po dobré zpovědi.

brož., 72 s., 125 Kč

■ **Jacques Philippe**
Hledej pokoj
a zůstávej v něm

Bůh je Bohem pokoje. Vzpomeňme si na zkušenost proroka Eliáše: Bůh nebyl ani ve víchru, ani v zemětřesení, ani v ohni, ale

„v tichém a jemném vánku“ (srov. 1 Král 19,12).

Často se zneklidňujeme a chceme všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo účinnější zůstat pokojně před Božím pohledem a nechat jej jednat, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je ta

naše. „Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: ‚V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství‘“ (Iz 30,15). Kniha vychází v novém překladu Kateřiny Lachmanové.

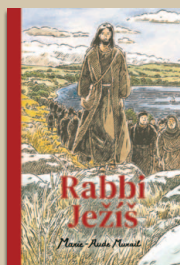
brož., 104 s., 129 Kč, 3. vydání

■ **Angelo Scarano**
Jak přečíst Bibli
za jeden rok

Přečíst celou Bibli je skvělý záměr, ale nikoli snadný. Proto nabízíme drobnou pomůcku – promyšlený „plán četby“ na jeden rok: s jeho pomocí snáze vytrváme a získáme tak plastičtější a ucelenější pohled na biblické poselství.

brož., 24 s., 35 Kč, 3. vydání

■ **Marie-Aude Murail**
Rabbi Ježíš

Kniha je určena hlavně dětem školního věku, avšak s chutí se do ní začnou i dospělí, kteří Ježíšův příběh dávno znají. Klíčové postavy evangelia nám doslova ožijí před očima.

Jde o románové zpracování, které si neklade za cíl doslovnou věrnost textům Bible, ale má tu přednost, že čtenáře „chytlí za srdce“.

váz., 144 s., barevné ilustrace, cena 229 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světa (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutě k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Modlitba Jana Graubnera, olomouckého arcibiskupa

Hospodine, dobrý Bože, obracíme se k tobě ve své tísní. Přiznáváme nejen svou omezenost, ale i bezmocnost. Vracíme se k tobě a vyznáváme, že ty jsi všemohoucí.

Ty jediný jsi Pán. Jen tobě patří všechna moc a sláva. Pokorně a se zahanbením v tváři přiznáváme, že jsme byli příliš zahleděni do svých práv a nároků, hledali příjemnost a pohodlí, zábavu či adrenalin, nedbali jsme na druhé, ani na tebe a tvůj řád.

K přírodě jsme byli bezohlední a chtěli stále víc. Cestováním za krásami jsme znečistili vzduch i moře. Svou bezohledností jsme nakupili hory odpadků. Svou chamtivostí jsme zamořili pole pesticidy, vody antibiotiky, hormony a antikoncepcí, chovali se jako páni světa a vládci stvoření, upravovali si zákony i pravidla myšlení.

Přestals pro nás být jistotou, když je vše relativní, a absolutní je už jen naše nabubřelé já. Z toho pak pramení mnohé naše konflikty.

Ve své zaslepenosti jsme neuměli číst znamení. Hlasatelé radostně oznamovali, že zase bude sluníčko. Většinou nevadilo, že schnou stromy a množí se myši, že v zemích bez deště je hlad a lid utíká za chlebem. Jiní prchají před válkou, která se vede proto, aby měl někdo větší zisk, vliv a moc, aby byl odbyt zbraní a jinde měli slušní lidé práci. Peníze a zisk se nám staly nejvyšším bohem, jemuž jsme obětovali spravedlnost a právo i bídu chudáků v rozvojových zemích.

Šťěstí jednotlivců jsme stavěli výš než zodpovědnost, chvilkové pocity nad věrnost manželským slibům, práva dospělých nad práva dětí na

lásku obou rodičů, na jistotu domova a zdravé morální životní prostředí, protože jsme se nedokázali zříct špatného příkladu. Sobectví nám zabránilo žít pro další generaci, milionům počatých dětí jsme nedovolili se narodit a tak vymíráme a nemá na nás kdo pracovat.

Uprchlíky nepřijímáme, protože se jich bojíme. Jako bezohlední kolonizátoři přijímáme z jiných zemí jen šikovné ruce a chytré hlavy, zatímco jejich země bez nich upadají a nedokáží se samy pozvednout.

Přijmi, Pane, naši kajícínost a pokorné vyznání. Očisti nás, když s lítostí uznáváme svou vinu. Dopřej nám znovu povstat a vrátit se k tobě, který jsi Cesta, Pravda, Jistota a Moudrost. Spoléháme na tvou lásku a tvé milosrdenství. Stáhní trestající ruku a zastav lavinu nemoci. Obrát nás a my se k tobě vrátíme.

Vezmi nám srdce kamenná a dej srdce z masa. Vrať nám radost ze své ochrany a bezbožné budeme učit tvým cestám, svědčit o tvé lásce a hlásat tvou dobrotu.

Dej nám svého Ducha, aby v nás miloval on, když ze sebe nezištně milovat nedokážeme.

Dej nám odvalu umírat sobě a žít pro tebe, nechat se vést moudrostí tvého slova, aby v nás vítězil tvůj život a rostlo tvé království, království spravedlnosti, lásky a pokoje.

Ty jediný jsi naší nadějí a my pevně věříme, že nás, Bože, nezklameš. Amen.

JAN GRAUBNER

arcibiskup olomoucký, metropolita moravský
a místopředseda ČBK